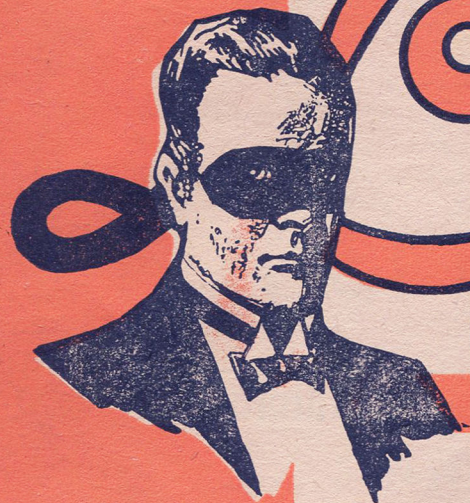

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN GEVAARLIJKE BENDE

15 cent.

De aangekleede pop werd in het bed gelegd.

No. 1346.

NIEUWE SERIE

EEN GEVAARLIJKE BENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

MEN ROEPT DE HULP VAN JOHN RAFFLES IN.

Op een avond van de maand Mei zaten twee heeren op het terras van het Carlton Hotel, dat op de Theems uit ziet.

Het was een heerlijke avond, een Meiavond, zooals men dien slechts in Engeland schijnt te vinden, een mengeling van herfst en zomer!

Op de Theems was het stil geworden en de scheepvaart lag op dit late uur zoo goed als geheel stil.

Op eenigen afstand kon men de grijze massa van den Tower zien.

Roode lichtjes van de booten der rivierpolitie schoten snel heen en weer over het zwarte water.

Het terras was bijna geheel verlaten.

De twee heeren zaten dicht bij de balustrade en schenen reeds geruimen tijd in zwijgen verdiept te zijn.

Een hunner, een man van omstreeks vijf en veertig jaar, met een scherp besneden gelaat, steunde den arm op de balustrade en keek onafgebroken naar de rivier met haar zwart glanzend water.

Van tijd tot tijd bracht hij de sigaret naar den mond, om er een paar lange halen aan te doen.

De man die tegenover hem zat was jonger, te oordeelen naar zijn vol, blozend gelaat.

Beide heeren waren in avondtoilet gekleed.

Eindelijk slaakte de oudste van de beide mannen een zucht en zeide:

— Laat ons maar heen gaan, Charles. Het zien van dat stille zwarte water stemt mij zoo melancholiek, dat ik het je niet zeggen kan.

— Ik moet bekennen, dat ook op mij de Theems om dezen tijd en vooral op deze plek een somberen indruk maakt! zeide de jonge man. Als je wilt heengaan, ben ik tot je dienst.

De beide heeren riepen den kellner, betaalden en stonden op.

Zij namen hun sierlijke zwarte mantels, met roode zijde gevoerd, van een stoel en sloegen de cape om hun schouders.

Langzaam liepen zij het terras af, traden de fraaie eetzaal binnen, die bijna drie duizend personen kon bevatten en bereikten zoo de groote vestibule.

Eenige gasten zaten daar in de gemakkelijke rieten stoelen en praatten zachtjes met elkander of lazen in de pas verschenen avondbladen.

De oudste van de beide heeren bleef besluiteloos staan en zeide toen:

— Ik wil hier wel even het laatste nummer van de „Times” lezen als je het goed vindt, Charles!

— Ik heb er volstrekt niets tegen! hernam de jongste van de beide mannen.

Hij trad op een groote tafel toe, die met bladen overdekt was en nam er het laatst verschenen nummer van de „Times” af, dat hij zijn metgezel overhandigde.

Deze zette zich in een van de rieten stoelen en begon het blad te lezen, terwijl zijn metgezel een geïllustreerd blad nam, teneinde zich daarmede den tijd te verdrijven.

Met eenig ongeduld sloeg de lezer van de „Times” de bladen om.

Hij wilde het weer op de tafel neerwerpen, toen hij plotseling ophield en over het blad heen, zijn metgezel een zonderlingen blik toewierp.

Toen legde hij het blad weer op tafel, nam zijn metgezel de illustratie uit de hand, greep hem onder den arm en voerde hem snel uit het wereldberoemde Hotel.

De jonge man, eenigszins verbaasd over deze handelwijze, keek zijn vriend verwonderd aan.

Diens oogen schitterden en de vleugels van zijn fijn gevormden neus trilden.

— Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd, Edward? vroeg de jonge man. Je schijnt zeer opgewonden te zijn!

— Dat ben ik ook wel eenigszins! En het zal je aanstonds blijken waarom. Wees zoo goed aan het naastbijzijnde krantenstalletje een nummer van de „Times” te koopen.

De jonge man haastte zich om aan het verzoek te voldoen, en keerde met het blad in de handen naar den ander terug.

— Wees nu zoo goed er eens mede onder een lantaarn te gaan staan en de advertenties op de allerlaatste pagina op te slaan.

De jonge man gehoorzaamde.

— Zoek nu in de tweede kolom bovenaan, maar geen kreet van verbazing of iets dergelijks, als ik verzoeken mag!

De jongste van de beide heeren had deze aanwijzing opgevolgd, maar ondanks de hem gegeven waarschuwing, had hij bijna een kreet geslaakt.

— Waat staat daar? vroeg de ander op zachten toon.

„Mazamatte zoekt John Raffles!”

De oudste der beide heeren keek den ander met zijn helder-grijze oogen doordringend aan, terwijl er een flauwe glimlach op zijn lippen verscheen.

— Ik geloof dat je verbaasd bent?

— Ik weet niet wat ik op dit oogenblik gevoel! antwoordde de jonge man. Maar het is zeker, dat verbazing er wel het hoofdbestanddeel van uit maakt! Wie is Mazamatte en wat wil hij van je hebben!

— Dat zal ik je aanstonds uitleggen, en dat in zeer korte woorden! antwoordde John Raffles

— want hij was het inderdaad, terwijl de man aan zijn zijde zijn vertrouwde vriend Charles Brand was.

De Groote Onbekende nam den jongen man onder den arm en bracht hem snel naar een tamelijk groot en deftig café aan het Strand.

Daar de schouwburgen nog niet uit waren, was de groote zaal nog slechts schaars bezet.

John Raffles nam plaats aan een tafeltje, dat geheel afgezonderd stond op een plek, waar nieuwsgierige ooren niets van zijn mededeeling zouden kunnen vernemen.

Na iets besteld te hebben, begon Raffles:

— Je vroeg zooeven wat Mazamatte van mij wil! Daarop kan ik je natuurlijk niet antwoorden voor ik hem gesproken heb, maar ik kan je wel zeggen wie het is! Je hebt zeker wel eens van de Vampiers van Parijs gehoord?

— Gehoord zeker, maar ik heb nooit geloofd, dat in werkelijkheid zij bestonden! antwoordde Charles Brand.

— Dan zul je je meening in dat opzicht moeten herzien, beste jongen, want zij bestaan wel

degelijk! Hun chef heet Dr. Nox en de uiterst gevaarlijke vrouw, die zijn voornaamste werktuig is, heet Iram Vep.

De misdaden welke deze vreeselijke bende reeds op haar geweten heeft, zijn talloos! Zij deinzen voor geen enkel middel terug en reeds hebben zij vele moorden op hun geweten. Ik moet aan die beschrijving toevoegen, dat zij van een buitengewone stoutmoedigheid en schranderheid zijn, waarop alle pogingen van de politie om hen in handen te krijgen, tot dusverre zijn afgestuit. Eén man is er echter, die niet tot de politie behoort, een eenvoudig journalist, die het gewaagd heeft den strijd met hen aan te binden. Nu eens met succes, dan weer zonder dat het hem iets baatte. Zijn naam is Louis Guérande.

— Maar die Mazamatte wie is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Een ex-lid van de Vampiers, die thans echter met hart en ziel aan Louis Guérande verknocht is, en een groote rol heeft gespeeld bij diens pogingen om de bandieten onschadelijk te maken.

— Maar lieve hemel — dan kon die advertentie wel eens een valstrik zijn, een poging om zich van je persoon meester te maken!

— Beste Charles! hernam Raffles kalm, menschen als de Vampiers doen niets, of zij moeten er een bepaald doel mede hebben, en ik kan met den besten wil niet inzien, welk doel het zou hebben, mij in handen te krijgen!

— Maar ze weten dat je schatrijk bent! Zij ook hebben natuurlijk van jou gehoord. Zij kunnen je gevangen willen houden en je dwingen een zeer hoogen losprijs te betalen.

— Wat je daar zegt klinkt volstrekt niet onmogelijk, maar dan zouden zij er zeker Mazamatte niet op afsturen, die tot hun bitterste vijanden behoort — als ik tenminste een zekeren Morene uitzonder, eveneens een hoogst gevaarlijk individu, een soort concurrent in de misdaad, die hun reeds bij verschillende gelegenheden den voet heeft dwarsgezet. Neen, ik denk stellig op die advertentie in te gaan.

— Met gevaar voor je leven!

— Dat ontken ik niet! hernam Raffles koel. Gevaar zal er wel zijn! Gelukkig, want ik bevond mij in de laatste dagen juist weer in een van die stemmingen — die niet goed voor John Raffles zijn!

De jonge man keek zijn vriend even hoofdschuddend aan en hernam toen:

— Maar hoe wil je met Mazamatte in verbinding komen!

— Wel, eenvoudig door eveneens een advertentie in de „Times” te plaatsen.

— Dan zal men je onmiddellijk arresteeren!

— Beste Charles, zeide Raffles bedaard, terwijl hij zijn vriend in de oogen zag. Je had vanavond minder whisky-soda moeten drinken. Zie je me voor zoo krankzinnig aan, dat ik in persoon naar het bureau zal gaan?

— Neem mij het niet kwalijk! zeide de jonge man, terwijl hij het hoofd boog. De plotselinge

mededeeling, dat je aan deze advertentie gevolg wilt geven, heeft me zoodanig in de war gebracht, dat ik niet goed meer nadenken kan! En welke advertentie denk je dan op te geven?

— Eenvoudig iets in dezen geest: „Begeef u op dat en dat uur naar die en die plaats!”

— En zou men dan Mazamatte zelf niet aanhouden om van hem jouw verblijfplaats te vernemen?

— Hij zal zelf ook wel zoo verstandig zijn een handlanger naar de administratie te zenden.

— Maar als je de plaats van samenkomst in de „Times” opgeeft, dan zal daar een halve compagnie agenten je staan op te wachten!

riep Charles met schitterende oogen uit, verheugd omdat hij meende dat hij tenslotte Raffles schaakmat had gezet.

Deze haalde minachtend de schouders op, en zeide eenvoudig:

— Ook daarop zal wel iets te vinden zijn! Charles Brand zweeg.

Hij behoefde maar een blik op het gelaat van zijn vriend te slaan om te zien dat deze reeds weer bezielde was met het verlangen naar een of ander gevaarlijk avontuur.

Reeds de naaste toekomst zou hem leeren, dat aan dit verlangen ruimschoots en meer dan dat zou worden voldaan.

HOOFDSTUK II.

DE HEER MAZAMATTE VERSCHIJNT TEN TOONEELE.

Den volgenden dag liep een jongen van omstreeks tien jaar, een echt Londensch straat-schooiertje, zoo snel als zijn jonge beenen hem dragen wilden, van een klein kroegje in de City naar het bureau van de „Times”, waar hij een advertentie afgaf.

Achter het loket ontstond onmiddellijk een druk gefluister.

De klerken staken de koppen bij elkaar en wierpen van tijd tot tijd tersluiks een blik op den straatjongen, die hen met zijn schrandere oogen spottend aankeek.

— Wie heeft je deze advertentie ter hand gesteld, jongen? vroeg eindelijk de klerk, die het papiertje had aangenomen.

— Dat weet ik niet precies, mijnheer! zeide de jongen onbeschaamd. Hij geleeke wel wat op een kadewerker, maar het kan ook heel goed een matroos of een chauffeur zijn geweest.

— Hoe zag hij er uit?

— Hij had blond haar, mijnheer, maar eigenlijk was het een beetje rossig of meer melkboerenhondenhaar, weet u! Je kon er trouwens niet veel van zien, want hij was bijna heelemaal kaal! Hij was heel groot, maar toch weer niet zoo erg groot, iets grooter dan ik zou ik zeggen! Veel menschen zouden hem klein genoemd hebben, en zijn dikte was zoo tusschenbeiden, weet u!

— Ik geloof dat de vlegel ons voor den gek houdt! bromde de man die de advertentie had aangenomen. Nu, wij zullen haar in ieder geval plaatsen en dadelijk de politie op de hoogte stellen! voegde hij op fluisterenden toon een zijner collega's toe.

Daarop richtte de beampte zich tot een der jongste klerken en fluisterde hem in het oor:

— Ik zal dien jongen een reçu geven, loopt hem dadelijk achterna en zie waar hij blijft!

Dit was inderdaad een voortreffelijk plan, dat echter jammerlijk faalde.

Want de bedenkers ervan hadden geen rekening gehouden met de slimheid van den straat-

jongen en de verbazende vlugheid van zijn beenen.

Toen de klerk hem achternazette en de deur van het gebouw uitvloog, stormde de jongen juist den hoek van de volgende dwarsstraat om, en toen de klerk dezen bereikte, was er van den knaap volstrekt niets meer te bespeuren.

Dien zelfden middag om een uur verscheen de advertentie in de middageditie van de „Times”.

Zij luidde als volgt:

„Hedennacht om twaalf uur voor het huis op den hoek van de Old Pyestreet en de Duckstreet!”

J. R.

Nog zelden had een advertentie zulk een verbazend opzien gebaard en zulk een opschudding teweeg gebracht in het groote gebouw van Scotland Yard.

Men meende eindelijk zeker te zijn van den persoon van John Raffles.

Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, meende zijn gehaten tegenstander, die hem reeds zoo menigmaal voor den gek had gehouden, eindelijk tusschen zijn handen te hebben.

Wat Sullivan, de inspecteur en Baxter's rechterhand betreft, deze was eenigszins sceptischer gestemd.

Hij kon zich niet goed voorstellen, hoe een schrandere en bekwaame man als de Groote Onbekende, het zou durven wagen in een blad als de „Times” nauwkeurig plek en uur op te geven, waarop hij een samenkomst zou hebben met Mazamatte, wiens naam de jonge inspecteur reeds vroeger had hooren noemen in verband met het optreden van de Parijsche Vampiers.

Toch begreep hij wel, dat het onverantwoordelijk zou zijn, deze zaak als een grap te beschouwen, en dat hij verplicht was, met alle middelen, die in zijn macht waren, te trachten zich van den persoon van den Grooten Onbekende meester te maken.

Sullivan trof dan ook onmiddellijk zijn maatregelen.

Hij koos niet minder dan vier en twintig agenten uit, die des nachts om twaalf uur in verschillende huizen in de buurt van de plaats der samenkomst verdekt zouden worden opgesteld, om zich aanstonds van den Grooten Onbekende meester te maken, zoodra hij zich vertoonde.

Den geheelen avond verstreek met het maken van de noodige voorbereidselen.

Langzaam daalde de avond over de groote wereldstad.

De lichten werden opgestoken, en spoedig daarna straalde de metropool in een zee van licht.

De schouwburgen gingen uit en de bezoekers verspreidden zich door de stad, om naar hun huizen te gaan, hun club op te zoeken, of een der café's.

Om elf uur in den avond trok een politiemacht in een viertal auto's langs verschillende wegen, om zoo weinig mogelijk opzien te baren, naar de Old Pyestreet.

Deze straat is een smalle, zeer oude straat in de buurt van de Victoriastreet, en slechts een kwartier loopens verwijderd van het Parlementsgebouw.

De Duckstreet is zoo mogelijk nog ouder en smaller. Zij komt aan de eene zijde uit op de Great Gootplace en loopt aan den tegenovergestelden kant dood.

De huizen hebben hier allen een eerwaardig uiterlijk.

Zij dateeren meest allen van de zestiende, sommige zelfs van de vijftiende eeuw, en worden voor het meerendeel bewoond door conservatieve, adellijke personen, die zich hier als het ware hebben teruggetrokken van het ge-woel van de hoofdstad.

Men zegt dat eeuwen geleden deze wijk het broeinest is geweest van de samenzweringen, die tegen het leven van den Man van IJzer, Cromwell, werden gesmeed.

Nog voor half twaalf hielden de auto's achter-eenvolgens op geruimen afstand van de plek der samenkomst stil.

De agenten stegen snel uit en trokken bij twee en drie tegelijk, onder leiding van Sullivan, naar verschillende van tevoren aangewezen punten, waar zij zich verdekt zouden opstellen.

Verscheidene bewoners van de huizen in de buurt, waren dien middag telefonisch aangezocht de politie behulpzaam te willen zijn door aan eenige agenten te vergunnen in de gang hunner woning of achter het raam van een kamer, op de loer te gaan staan, en de meesten hadden hiertoe gereedelijk hun toestemming gegeven.

Een viertal agenten ten slotte werd opgesteld in een klein café, op eenigen afstand achter het groote raam, dat zoo ver mogelijk naar boven was geschoven, zoodat de ordebewakers in enkele seconden de straat konden bereiken.

Om half twaalf was alles in orde.

Er was van de agenten niets meer te zien.

In deze doodsche, stille wijk scheen al het leven reeds geheel en al opgehouden te hebben.

Blijkbaar hadden alle bezoekers zich reeds ter ruste begeven.

Slechts zeer zelden zag men een voorbijganger de Old Pyestreet in of uit gaan.

Van tijd tot tijd klonk de stap van een patrouilleerenden agent.

Om kwart voor twaalf hield Sullivan dezen man staande en gebod hem eveneens in een der woningen te gaan, opdat zijn nadering den Grooten Onbekende niet zou verschrikken.

Zoo werd het twaalf uur.

De kleine stille straat was nu geheel uitgestorven.

De spanning was van de wachtende agenten ten top gestegen.

Plotseling verscheen er aan het einde van de Old Pyestreet een gedaante, die blijkbaar zoekend en argwanend naderbij kwam.

Sullivan scheen zelfs zijn adem te willen inhouden uit vrees, dat zijn ademhaling den naderenden man ontijdig vrees zou kunnen inboezemen.

De man bleef nu op een van de straathoeken staan en bestudeerde met de grootste aandacht het naambordje.

Toen scheen hij een blik op een stukje papier te werpen, dat hij in de hand hield, om vervolgens weer aarzelend verder te gaan.

Eindelijk had hij den hoek van de Duckstreet bereikt.

Hij stond nu in het licht van een lantaarn en de verscholen agenten aan de overzijde van de smalle straat konden vrij duidelijk zijn trekken onderscheiden.

Het gelaat van den man was verre van fraai en men zou het zelfs zonder overdrijving leelijk hebben kunnen noemen.

En toch boezemde het op het eerste gezicht een soort onverklaarbare sympathie in.

De man bezat een neus waarbij vergeleken het beroemde reukorgaan van Cyrano de Bergerac slechts kinderspel genoemd kon worden. Het was geen neus — het was een voorgeborgte, het balcon van een huis, de ram van een oorlogsschip, het leek het vreeselijk wapen van een zwaardvisch, maar het geleek zeker niet op een menschelijken neus! Het was als het ware de aangewezen neus om hem in andermans zaken te steken. Wellicht schaamde hij zich daar een weinig voor, tenminste hij bloosde op opvallende wijze, ofschoon men ook weer niet kon zeggen, dat het reukorgaan van den eenzamen wandelaar vuurrood was. Onder dezen neus nu hing een zeer kort en zeer dun snorretje, waarvan de ongelijke haren hier en daar over de bovenlip heenvielen.

De mond was buitengewoon breed en had dikke lippen. Als deze zich van elkander scheidden zag men daaronder een waar roofdierengebit glinsteren. Wat de ooren betreft, deze

bleven in buitensporige grootte volstrekt niet achter bij den neus en stonden ver van het hoofd af.

Maar het zonderlingste van alles was dat de man met dezen neus een zwijgende taal scheen te kunnen voeren: hij kon er mee wenken, weigeren, toestemmen, ja zelfs liefkoozen! Dit lichaamsdeel scheen zoo beweeglijk te zijn als de slurf van een olifant, en deze beweeglijkheid te deelen met de beide ooren.

Kortom, de naderende man was leelijk, maar van een leelijkheid die volstrekt niets afstootends had, vooral daar de oogen vroolijk schitterden en soms een verbaasd-naïeve uitdrukking hadden, die alle andere trekken van het gelaat geheel over het hoofd deed zien.

Het lichaam van den man was mager, maar niettemin scheen hij over groote lichaamskracht en vlugheid te beschikken.

Hij bleef voor het huis stil staan en keek omzichtig om zich heen. Toen haalde hij een enorm horloge van de grootte van een behoorlijken wekker uit zijn zak en raadpleegde dit uurwerk.

Vervolgens ging hij zeer bedaard op de stoep van het huis zitten, dat hem blijkbaar was aangegeven.

Sullivan, die met de vier agenten in het kleine café had plaats genomen, dat schuins tegenover de deur van het huis was gelegen, verloor den man niet uit het oog.

— Let nu goed op! zeide hij op fluisterenden toon tot zijn mannen. Wanneer Raffles zich vertoont, werp je je niet dadelijk op hem, of laat je door je drift meesleepen, maar jullie wacht mijn bevelen af. Die man daar kun je laten loopen, want die is volmaakt onschuldig, al zou ik er een lief ding voor geven, als ik wist wat hij van dien schurk van een Raffles verlangt! Kunnen we hem later nog gevangen nemen — zooveel te beter!

Al wachtend verstreek de tijd.

Nu en dan wierp de man op de stoep een blik op zijn reusachtig horloge. Toen haalde hij een pijp te voorschijn met een zeer lange steel, waarschijnlijk om zijn vervaarlijken neus niet in gevaar te brengen, begon ze te stoppen en stak haar kalm aan. Het werd kwart over twaalf — het werd half een....

Sullivan begon zijn geduld te verliezen, in tegenstelling met den man op de stoep, die volstrekt niets bijzonders in dit uitstel scheen te vinden.

— Wat duivel! Waar blijft nu de kerel! bromde de jonge inspecteur tusschen de tanden. Zou hij gewaarschuwd zijn? Het is bijna onmogelijk. Als Mazamatte er is, dan moet John Raffles er ook zijn.

— Mag ik een opmerking maken, Sir? vroeg nu een van de agenten op zachten toon, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Laat eens hooren!

— Acht u het volstrekt onmogelijk, dat deze man niet Mazamatte is, maar John Raffles in eigen persoon?

Sullivan sprong op, alsof hij door een adder gestoken was.

— Wat je daar zegt, is volstrekt niet onmogelijk! zeide hij. Ik ken dien Mazamatte niet van uiterlijk! Maar hoe dan ook, wij zullen toch nog eenigen tijd moeten wachten, als dan de ander komt, dan moeten wij hen wel beiden gevangen nemen. Op Scotland Yard zal dan wel blijken wie de ware Raffles is!

Op dit oogenblik klonken er in de verte regelmatige voetstappen.

Sullivan spitste de ooren en keek eenigszins verbaasd op.

— Is de agent nu toch weer gaan patrouilleeren? riep hij uit. Ik had het hem toch verboden! De man zal onze plannen nog in de war sturen als Raffles zijn voetstappen hoort.

Hij zal gedacht hebben, chef, dat alles al voorbij was, en dat hij dus wel weer zijn dienst kon hervatten! merkte de agent op, die zooeven gesproken had.

Intusschen kwamen de voetstappen naderbij.

Bij het licht van een lantaarn verscheen de gedaante van den agent, die de handen op den rug, met eentonige stappen aan kwam slenteren.

Plotseling bleef hij staan en keek aandachtig naar de deur van het huis, op welks stoep de man met den grooten neus nog altijd gezeten was.

Toen kwam hij haastig naderbij en klopte den man op den schouder.

Deze stond op, klopte de asch van zijn pijp en scheen eenige woorden van verontschuldiging te mompelen, terwijl hij schuw en vreesachtig om zich heen keek.

De agent beet den man waarschijnlijk eenige ruwe woorden toe en de politiebeambten, die verdekt stonden opgesteld, zagen hem ruw de vuist schudden.

Plotseling zagen zij tot hun verbazing, hoe de ordebewaker den eenzamen wandelaar met geweld bij den schouder greep, de deur van het huis opende en hem binnen duwde.

Een oogenblik later viel de deur met een harden slag in het slot.

De man met den grooten neus, zoowel als de agent waren verdwenen.

Eenige minuten verstreken.

Sullivan was door dit onverwachte gebeuren zoo totaal overbluft, dat hij volstrekt niet wist wat hij doen moest. Eindelijk balde hij woedend de vuisten en beval een van de agenten:

— Bel eens aan! Wij volgen je op den voet!

De man stapte uit het openstaande raam op het trottoir, liep naar het huis en belde aan.

Dat wil zeggen — hij maakte de beweging van aanbellen, want bij den eersten ruk aan den koperen schelknop, bleef hij met dit voorwerp in de hand staan.

Intusschen was Sullivan naderbij gekomen.

— Welnu, heb je gebeld?

— Ja, Sir — en dit is het resultaat! antwoordde de agent met een onnoozel gezicht, terwijl hij het eind van de bel omhoog hield.

Sullivan verloor niet gauw zijn kalmte, maar thans stiet hij een vloek uit en stampvoette woedend op de straatsteen.

Het volgende oogenblik klonk een snerpand gefluit door de straat. Aanstonds kwamen alle agenten uit hun schuilhoeken toesnellen en nu stonden vier en twintig man voor de deur om hun chef geschaard.

Sullivan beet zich woedend op de lippen en zeide op gesmoorden toon:

— Wij zijn weer eens voor den gek gehouden, mannen! De agent die hier binnenging, was niemand anders dan John Raffles!

— Maar laten wij dan het huis doorzoeken, Sir! riep een der agenten uit. Laten wij desnoods een van de ramen inslaan, wij moeten de bewoners toch wakker kunnen maken!

— Je hebt gelijk — hij moet hier in huis zijn — er is misschien nog niets verloren!

Met daverend geweld beukten nu een half dozijn agentenknuppels op het hout van de deur. Vijf minuten later werd er op de eerste verdieping een raam opengeschoven en kwam er een met papillotten gesierd hoofd naar buiten steken, dat behoorde aan een bejaarde dame, die met kijvende stem vroeg:

— Wat beduidt dat misbaar? Zijt gij krankzinnig om de menschen uit hun eersten slaap te wekken?

— Neem het mij niet kwalijk, mevrouw, hernam Sullivan, die zich tot kalmte trachtte te dwingen, ofschoon hij ziedde van kwaadheid. Wij waren helaas wel verplicht om dat te doen. Wilt gij ons, wat ik u verzoeken mag, onmiddellijk de deur openen?

De oude dame slaakte een kreet van schrik.

— Wat komt gij dan doen? vroeg zij angstig. Mijn arme oude man is ongesteld en heeft rust

noodig. Ik bewoon dit huis geheel alleen met mijn dienstmeisje!

— En de verdieping gelijkvloers, mevrouw?

— Die is verhuurd aan een ontdekkingsreiziger, die geen acht dagen van het jaar hier woont!

— Natuurlijk — hij weer! bromde Sullivan in zichzelf. Waarop hij met luider stem vervolgde:

— Ik geloof u gaarne, mevrouw, en toch zal ik u moeten verzoeken mij de deur te openen — als gij niet wilt, dat ik het u in naam der wet beveel!

Het hoofd met de papillotten verdween en even later werd de deur geopend.

De agenten drongen binnen en liepen het oude grijze dametje dat een groenen mantel had omgeslagen, in hun drift bijna van de been.

Het electrische licht werd in het geheele huis opgedraaid en de agenten begonnen een onderzoek, dat ruim een uur duurde.

Zij klommen van den kelder naar den zolder, zij onderzochten de provisiekamer en alle kasten, zij schoven de linnenkasten van hun plaats en tilden de tafels op, om onder de kleeden te kunnen zien, overal gevolgd door de jammerende oude dame, die bij hoog en laag verzekerde, dat zij zich bij den rechter zou beklagen over deze schandelijke wijze van doen. De tocht werd zelfs tot op het platte dak voortgezet.

Alles was echter te vergeefs!

Geen spoor werd er van den geheimzinnigen agent en den man met den grooten neus gevonden!

Zij waren beiden verdwenen, alsof zij door den grond waren gezonken of in de lucht waren opgelost!

HOOFDSTUK III.

MAZAMATTE VRAAGT RAFFLES OM RAAD.

Inderdaad, de patrouilleerende agent van politie was niemand anders geweest dan John Raffles!

Met een waarlijk ongehoorde stoutmoedigheid had hij Mazamatte letterlijk onder den neus van zijn doodsvijanden ontvoerd. Hij begreep zeer goed, dat de plaats van de samenkomst zeer streng in het oog zou worden gehouden en dat zijn eenige kans slechts hierin bestond, dat hij zich kleepte in dezelfde uniform, als de mannen, die op de loer lagen om Raffles, alias Lord Edward Lister, te vangen!

Het huis, waarin hij den verschrikten Mazamatte had meegesleept, was een van de talloze schuilplaatsen, welke de Groote Onbekende in geheel Londen bezat, of onder een valschen naam gehuurd had. Door een toeval had hij ontdekt, dat het huis op den hoek van de Old Pyesreet en de Duckstreet eeuwen geleden het hoofd-

kwartier was geweest van een bende samenzweerders. Deze hadden, om zich in geval van een overval veilig aan den wreken arm van Cromwell te kunnen onttrekken, een onderaardschen tunnel aangelegd, die door een geheimen uitgang in verbinding stond met een der kelders van het huis en uitkwam niet ver van den oever van de Theems.

Raffles had dezen tunnel onmiddellijk hersteld en het huis, waaronder zij aan den Theems-oever uitmondde gekocht. In deze onderaardsche gang nu trok hij onmiddellijk nadat hij in den kelder was afgedaald en het ijzerdraad van de bel had stukgeknipt, den verbaasden Mazamatte mede.

Pas toen zij ongeveer honderd meter hadden afgelegd, stond hij stil, legde den Franschman de hand op den schouder en zeide:

— Gij behoeft geen oogenblik bevreesd te

EEN GEVAARLIJKE BENDE

zijn, mijn goede vriend. Ik heb immers het genoegen den heer Mazamatte, den medewerker van den journalist Louis Guérande, te spreken?

— Ja mijnheer, die ben ik! antwoordde de Franschman in tamelijk goed Engelsch. En mag ik vragen, wie mij hier zoo ongevraagd in dezen duisteren tunnel medesleept?

Raffles barstte in lachen uit.

— Geheel ongevraagd geschiedt het niet, mijn goede Mazamatte. Gij hebt mij namelijk zelf uitgenoodigd tot een samenkomst!

— Gij zijt dus John Raffles in eigen persoon? riep het voormalige lid der bende der Vampiers uit.

— Niemand anders, mijn waarde heer. En laten wij nu wat voortmaken, als ik u verzoeken mag, want het is weliswaar onwaarschijnlijk, maar toch niet geheel onmogelijk, dat men den ingang van den tunnel ontdekt.

— Wie zou die ontdekken? vroeg Mazamatte tamelijk onnoozel.

— Wie anders dan de vier en twintig agenten, die op de loer hebben gestaan! antwoordde Raffles onverstoorbaar.

— Maar hoe zijt gij dan dit huis binnengedrongen? vroeg de Franschman weer.

— Mijn waarde Mazamatte, later zal ik wellicht gelegenheid hebben om aan je nieuwsgierigheid te voldoen, laat het je nu voldoende zijn, dat ik je van onder den neus der agenten heb weggevoerd.

— Dat hebt gij, en het was een kranig stuk werk!

De beide mannen liepen nu snel den tunnel ten einde.

Na ongeveer twintig minuten in stevigen pas te hebben doorgelopen, stonden zij tegenover een zeer zware eikenhouten deur, welke Raffles met behulp van een geheimen sleutel opende.

Na deze deur te zijn doorgestaan en een steenen trap te zijn opgestegen, bereikten de twee mannen een soort luik, hetwelk terzijde schoof, toen Raffles een tweeden sleutel in een nauwelijks zichtbaar slot stak.

Zij klommen door het luik en stonden nu in een vrij grooten kelder, waar hier en daar goed gevulde wijnrekken, oude pakkisten, vaten en andere zaken stonden, zooals men die vaak in een kelder aantreft.

Het luik schoof vanzelf weer op zijn plaats en het was nu mogelijk de plek te zien, waar het zich bevond.

— Volg mij! beval Raffles kortaf.

De twee mannen gingen de kelderdeur door, beklommen een steile steenen trap en bevonden zich nu in een gang, blijkbaar behoorende bij een tamelijk groot en deftig huis.

Raffles liep deze gang ten einde, tot hij een tamelijk groote, witgelakte deur bereikt had, die hij opende.

Zij bevonden zich nu in een fraai gemeubeld vertrek, dat op de Theems uitzag.

Een jonge man sprong met een kreet van blijdschap uit een leunstoel, die bij het venster stond en snelde Raffles tegemoet.

Het was Charles Brand!

Nadat hij zijn vriend krachtig de hand had gedrukt, wierp hij een nieuwsgierigen blik op het gelaat van den vreemdeling.

— Gij zijt Mazamatte? vroeg hij vriendelijk.

— In eigen persoon, mijnheer! antwoordde de Franschman met veel strijkages, terwijl hij vervolgens zijn enormen neus in de hoogte stak. Gij zijt waarschijnlijk een vriend van Mijnheer den Grooten Onbekende.

— Ik hoop althans dat ik mijzelf dien naam mag geven! antwoordde Charles glimlachend.

— Dan behoef ik dus geen geheim voor u te hebben?

— Volstrekt niet! antwoordde Raffles lachend, terwijl hij op een stoel wees. Mijn waarde Charles wees zoo goed wat sigaren en rum uit dat kastje aan den wand te krijgen, dat zal onzen vriend het vertellen gemakkelijker maken.

De neus van Mazamatte wenkte toestemmend.

— Er is niets zoo goed dan rum en een goede sigaar om onze tong lenig te maken, mijnheer Raffles! zeide hij vroolijk, terwijl zijn zwarte oogen schitterden.

— Neem dan plaats en laat mij eens hooren, wat u wel tot mij voert!

— Het is in enkele woorden verteld, monsieur Raffles! zeide Mazamatte. Men zegt, dat gij zeer veel weet en zoo zal het u wel niet onbekend zijn, dat ik in dienst sta van mijnheer Guérande.

— Dat wil zeggen — gij zijt zijn trouwe helper in de pogingen van dien moedigen jongen man om de bende der Vampiers en vooral hun chef onschadelijk te maken!

— Zooals gij het noemen wilt, mijnheer! ging Mazamatte met een buiging door, terwijl hij een sigaar opstak, op gevaar zijn vreeselijken neus in brand te steken. Welnu, ik ben niet alleen de helper, maar ik ben ook, al zeg ik het zelf, de vriend van Louis Guérande. Hij heeft mij weer op het goede pad teruggebracht en ik heb er geen oogenblik spijt van gehad.

Maar nu hief Raffles de hand op.

— Een oogenblikje, mijn waarde Mazamatte! zeide hij, terwijl er een ironisch glimlachje om zijn lippen gleed. Gij hebt de bende der Vampiers vaarwel gezegd, maar weet gij wel, dat gij u op het oogenblik hebt gewend tot een man, die met de orde en de wet op zeer gespannen voet staat?

Mazamatte boog even het hoofd en bloosde licht voor hij met eenige aarzeling antwoordde:

— Dat weet ik, mijnheer Raffles! Ik wil volmaakt eerlijk zijn en u bekennen, dat ik eenigen tijd getwijfeld heb alvorens ik het plan vormde uw hulp in te roepen — want daarvoor kom ik inderdaad! Maar toen bedacht ik ten eerste, dat gij toch niet op één lijn kunt worden gesteld met een gewoon boosdoener,

omdat ik weet, dat gij zeer veel goeds doet aan de armen en onderdrukten en ten tweede overwoog ik, dat er op de geheele wereld letterlijk niemand anders bestaat dan John Raffles, de beroemde inbreker, om mijn meester te verlossen uit den zeer gevaarlijken toestand waarin hij verkeert.

— Aha — ik zie dat gij mij vleit! merkte Raffles glimlachend op. In het kort, mijn waarde heer, gij hebt door den zuren appel heen gebeten. Neen, verontschuldigt u maar niet, dat is volstrekt niet noodig. Maar zeg mij nu nog eens, of mijnheer Guérande wel weet van den stap, dien gij hebt ondernomen?

— Neen, zei Mazamatte eenvoudig.

— Dat dacht ik wel! Want het is zeer wel mogelijk, dat hij u dat eenvoudig zou hebben verboden.

— Hij kon niet verbieden of toestaan, mijnheer Raffles.

— Waarschijnlijk omdat gij het hem niet gevraagd hebt?

— Dat niet! Mijn meester bevindt zich in handen van dr. Nox en Irma Vep.

Er ontstond een kort stilzwijgen na deze woorden, waarvan Raffles de beteekenis maar al te goed begreep.

Toen begon hij met korte, driftige passen het vertrek op en neer te loopen, met de kin op de borst gezonken, om plotseling voor den Fransman stil te staan.

— Sedert hoelang bevindt hij zich in de macht van die schurken? vroeg hij.

— Sedert drie dagen.

— Hebt gij zelf pogingen aangewend om hem te bevrijden?

— Dat kon ik niet! Want ditmaal heb ik er niet het flauwste vermoeden van, waar de bandieten hem hebben heengebracht! Toch heb ik alle pogingen in het werk gesteld om hem te bevrijden, maar na een dag hard werken zag ik wel in, dat ditmaal alle moeite tevergeefs zou zijn.

— Hebt gij de politie in den arm genomen?

Mazamatte haalde minachtend de schouders op.

— De politie! zeide hij, terwijl hij zijn neus met zooveel geweld ophaalde, dat Charles in zijn hoek verschromt opkeek. Wat wilt gij dat de politie tegen iemand als Nox begint?

— Gij hebt geen enkel aanknoopingspunt?

— Niet het minste!

— Hebt gij aan iemand gezegd, dat gij mij zoudt bezoeken?

— Alleen aan mijn zuster, en die kan ik vertrouwen, als mijzelf!

— Dat is mogelijk, en toch is het dom! merkte Raffles op drogen toon op. Als men met de Vampiers te doen heeft, dan zwijgt men als het graf, mijn waarde Mazamatte.

De Fransman krabde zich op het hoofd en geleek nu zeer veel een uit zijn humeur gebrachte neushoornvogel.

— Ik geloof wel dat gij gelijk hebt!

— Hebt gij ook kunnen opmerken, of iemand u gevolgd is?

— Neen, dat geloof ik niet.

— En nu komt gij om mij te vragen....?

— Of gij mij de behulpzame hand wilt bieden bij de bevrijding van mijn meester. Niets meer of minder!

— Weet gij wel, dat ik mij, als ik dit doe, in levensgevaar begeef? ging Raffles glimlachend voort.

— Dat weet ik, antwoordde Mazamatte. Maar door die overweging heb ik mij toch geen oogenblik laten terughouden. Ik meen wel eens gehoord te hebben, dat gij juist aangetrokken wordt door het gevaar, als de vlieg door den strooppot.

Charles liet zich lachend achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Die vergelijking is niet zoo vlelend, maar zij snijdt hout, Edward! Zullen wij gaan?

— Natuurlijk gaan wij, antwoordde Raffles eenvoudig.

Mazamatte greep Raffles' beide handen en begon die te schudden, met een ijver, die beter dan woorden uitdrukte, wat in het hart van den braven Fransman omging.

Zijn zwarte oogen glansden vochtig, toen hij zeide:

— Ik dank u reeds nu, uit naam van mijn meester!

— Doe dat niet, mijn waarde! hernam Raffles op droevigen toon, want het is zeer de vraag, of uw meester naderhand de door u aanvaarde schuld van dankbaarheid wel zou willen honoreeren. Ik zou het zelfs op grooten prijs stellen, als hij niet te weten kwam, wie hem redde — wel te verstaan, als wij er in slagen om hem de vrijheid terug te geven!

— Als ik dat wist! riep Mazamatte, met verontwaardiging uit, dan zou ik in staat zijn hem de vriendschap op te zeggen!

— Nu, wij zullen wel zien, zeide Raffles kortaf.

Hij greep zijn pet, die hij op tafel had gelegd en drukte ze op het hoofd.

— Wees zoo goed hier even te wachten, tot ik mij verkleed heb! zoo wendde hij zich tot Mazamatte. Ik weet niet of gij het uit uw zelf reeds begrepen hebt, maar wij zijn hier niet in het huis dat ik pleeg te bewonen. Wij moeten aanstonds vertrekken en het is noodig, dat ik mij voor dien tijd van deze uniform ontdoe. Charles, wees zoo goed, mijnheer een oogenblik gezelschap te houden, binnen een kwartier ben ik terug.

Raffles verliet de kamer, en terwijl Charles zich kostelijk onderhield met de grappige uitvallen van den Fransman en Parijzenaar, begaf Raffles zich snel naar een der geheime vertrekken van het huis, trok daar haastig zijn uniform uit, welke hij zorgvuldig wegborg en stak zich in een onberispelijk avondtoilet.

Binnen een kwartier had hij ook zijn gelaat veranderd en vertoonde thans het uiterlijk van

een deftigen ouden heer, met bijna spierwit haar, dat boven op de kruin reeds eenigszins begon te dunnen.

Daarop spoedde hij zich weer naar het vertrek, waar hij de beide anderen had achtergelaten en waar hij juist binnentrad, toen Mazamatte een vreeselijk verhaal vertelde van de laatste wandaden door de Vampiers bedreven, die een bankier in den trein met behulp van een zeer dunne en spitse koperen naald, van het leven hadden beroofd.

— De rest vertelt gij mij een volgenden keer, mijn waarde Mazamatte! zeide Charles, terwijl hij opsprong. Gij kent mijn meester nog niet, anders zoudt gij weten dat hij direct wensch

aan het werk te gaan en dat wij geen tijd te verliezen hebben.

— Ik ben uw man, mijnheer Raffles! riep Mazamatte uit.

— Gij zijt zeker goed gewapend? vroeg Raffles.

— Ik heb in ieder van mijn broekzakken een revolver!

— Uitstekend! Ik heb zooeven om mijn auto getelefoneerd, die aanstonds hier zal zijn. Mijn chauffeur is eveneens van de partij, als gij het goedvindt!

Een opgewonden kreet van vreugde was het eenige antwoord van den Franschman.

HOOFDSTUK IV

EEN GEVAARVOLLE OVERTOCHT.

Ongeveer een half uur later hield een zeer groote, grijsgelakte auto voor de deur van het stille huis aan de Theemskade stil.

Henderson, de reusachtige chauffeur van lord Aberdeen, onder welken naam John Raffles zijn schoone villa in de Cromwellstreet bewoonde, zat achter het stuurwiel.

Achter op de auto was een groote reiskoffer met riemen vastgebonden.

Zoodra de auto stilstond, verlieten de drie mannen de kamer en traden op de straatdeur toe, welke Raffles opende.

Het was op dat oogenblik juist half twee.

Hij wenkte den chauffeur, die onmiddellijk zijn plaats verliet en naar de deur snelde.

— Luister eens goed, beste Henderson, zeide hij op fluisterenden toon. Je brengt ons met de auto onmiddellijk naar Dover. Daar ligt immers nog een van onze snelste motorbooten?

— Ja, mylord.

— Is zij in orde?

— Toen wij er drie dagen geleden mede van Frankrijk terug kwamen, was zij nog in volmaakte orde, mylord.

— Zooveel te beter. Jij gaat met de auto aan boord van het eerstvolgende schip dat naar Calais oversteekt en vandaar begeef je je onmiddellijk naar Parijs, waar ik in het Grand Hotel zal logeeren onder den naam van lord Winstone.

— Uitmuntend, mylord! zeide Henderson eenvoudig, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Heb je alles in den koffer gepakt, wat ik je heb opgegeven?

— Ja, Mylord! En ik heb mij ook goed gewapend!

— Op marsch dan — en dat onze onderneming met een goeden uitslag bekroond moge worden!

De drie mannen daalden de stoep af. Raffles sloot de deur zeer zorgvuldig en de reizigers namen in de auto plaats, die aanstonds in

snelde vaart door Londen snelde, in de richting van den grooten weg naar de havenstad Dover.

Spoedig bevond de grijze auto zich op dezen weg, die zij in volle vaart oversnelde.

Het was een heerlijke nacht en voor den tijd van het jaar bijzonder zoel.

De maan scheen en het was onmogelijk den weg over grooten afstand te overzien.

De wagen had omstreeks de helft van den weg naar Dover afgelegd, toen in de verte het zwak geraas van een motor werd vernomen, dat echter spoedig in kracht toenam.

Binnen een kwartier was het zoo sterk geworden, dat men het zelfs boven het geluid van de eigen auto uit hoorde.

Raffles wierp een blik achter zich op den weg, hetgeen gemakkelijk hing, daar de kap van de auto was neergelaten.

Op een vijftigtal meters afstand naderde een motorwielrijder.

De man zat diep over het stuur van zijn rijwiel gebogen, een rijwiel van Amerikaansch maaksel, dat blijkbaar een buitengewone snelheid en kracht kon ontwikkelen.

Hij hield het midden van den weg en scheen volstrekt niet op de auto te letten, die voor hem uitreed.

Raffles keek nog eenigen tijd naar het naderende motorrijwiel en wendde toen langzaam het hoofd naar Charles om, die naast hem zat, terwijl hij hem met den blik ondervroeg.

Mazamatte, die op de voorbank zat, had de naderende motor ongetwijfeld ook gehoord, maar scheen het niet de moeite waard te vinden er acht op te slaan, tenminste hij bleef rustig zitten, nu en dan met het hoofd knikkende, als iemand, die zoetjes aan in slaap sukkelt.

Eindelijk was de motorfiets de auto tot op vijf meter genaderd.

Toen nam Raffles met een bruusk gebaar het uiteinde van de spreekbuis ter hand, die hij

met den zetel van Henderson in verbinding stelde en beval op korten toon:

— Harder rijden, Henderson!

Maar het woord had nauwelijks zijn mond verlaten of een hevige knal deed de vier reizigers opschrikken.

Mazamatte vloog met een schreeuw overeind, blijkbaar meenende, dat men een bom onder hen tot ontploffing had gebracht.

De wagen begon hevig te slingeren, maar Henderson hield het gevaarte met krachtige hand in bedwang en wist het tot stilstaan te brengen voor een ernstig ongeluk gebeurd was.

Intusschen stootte de motorfiets met razend geweld en onder luid gedonder van de motor voorbij, en was binnen enkele minuten uit het oog verdwenen.

— Mijn bevel kwam een minuut of vijf te laat! zeide Raffles eenvoudig.

— Maar wat is er dan gebeurd, mijnheer Raffles! vroeg Mazamatte met bleek gelaat.

— Er is gebeurd, mijn waarde heer, dat er 'n band is gesprongen! antwoordde Raffles kortaf.

— Is de weg hier ook al zoo bezaaid met glasscherven? vroeg de Franschman. Of zijn wij over een puntige kei heen gereden?

— Misschien! antwoordde Raffles.

Een raadselachtig glimlachje gleed over zijn gelaat.

Henderson was intusschen reeds van den wagen opgesprongen en had de schade opgenomen.

Een van de achterbanden was geheel leeg-gelopen.

— Verwissel dat wiel aanstonds, Henderson! beval Raffles. Wij kunnen het wel in den steek laten, als wij Dover maar bijtijds halen voor de morgenboot. Bedenk, dat je de auto nog moet inladen, waarmede minstens een uur gemoeid is.

Henderson haalde vlug zijn gereedschapskist te voorschijn en begon het wiel handig te demonteeren.

Terwijl hij het Stepney-wiel losmaakte, dat op de treeplank stond, ten einde het op de achteras te bevestigen, nam Raffles het waarde-looze wiel in de hand en onderwierp den band aan een nauwkeurige beschouwing.

Charles en Mazamatte waren naast hem komen staan en keken nieuwsgierig toe.

Raffles kneep en perste den band tusschen zijn vingers en zeide toen, terwijl hij zich tot den Franschman wendde, op licht bestraffenden toon:

— Ik geloof, dat ik daareven niet geheel en al ongelijk had, mijn waarde, toen ik de opmerking maakte dat je er beter aan had gedaan, niets van je reis naar Londen te vertellen, en nog veel minder, dat je voornemens waart mijn hulp in te roepen!

— Maar waarom dan, mijnheer Raffles? riep Mazamatte uit, met zoo'n ongelukkig gezicht, dat Charles moeite had zijn lachen te houden.

— Omdat men u reeds op het spoor is en u blijkbaar naar Londen is gevolgd! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar waaruit leidt gij dat af?

— Uit het feit, dat dit wiel noch over een glasscherf, noch over een puntige kei is gereden, maar omdat de band op verscheidene plaatsen is getroffen door een scherpe stalen stift, zeer waarschijnlijk met een krachtig windpistool afgeschoten.

Mazamatte en Charles zwegen en wisselden een veelbeteekenenden blik.

— Dat moet de motorrijder geweest zijn! riep de Franschman eindelijk woedend uit.

— Dat vrees ik ook! zeide Raffles. Ben je gereed, Henderson?

— Ja, Mylord!

Inderdaad, de chauffeur had in minder dan zeven minuten het beschadigde wiel weggenomen en door het reservewiel vervangen, de kist met gereedschappen weer op haar plaats geborgen en achter het stuurwiel plaats genomen.

— Vooruit dan, en laat den wagen loopen wat hij loopen wil!

De reis werd voortgezet.

Zeer langzaam begon het in het Oosten te dagen.

Toch kon men het nog nacht noemen, toen de grijze toerwagen eindelijk in de Engelsche haven aankwam.

Het duurde nog vijf kwartier voor de boot zou vertrekken.

Van den motorwielrijder was in het geheel niets meer te bespeuren.

De auto stond stil dicht bij een der pieren, waar zich het bootenhuis van de Koninklijke Motorboot Club bevond.

Dicht daarbij bevond zich een afzonderlijk loodsje, waar zich een der renboten van Lord Aberdeen bevond, een zeer lange en smalle, maar volkomen zeewaardige boot, die reeds menigen prijs in de wedstrijden in de golf van Monaco gewonnen had.

De „Zeearend", zooals de boot heette, was ongeveer twintig meter lang en anderhalve meter breed, bezat een zeer scherp boeg en een motor van honderdtwintig paardenkrachten, welke de boot een snelheid van bijna zestig kilometer per uur verleende.

Raffles, Charles en Mazamatte stegen uit.

— Hier is geld, Henderson! zoo richtte de Groote Onbekende zich tot den chauffeur. Koop daarvan een plaatsbewijs en gedraag je volgens mijn bevelen. Je bent getuige geweest van het incident op den weg naar Dover en ik behoef je niet zeker nog eens speciaal aan te raden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen.

— Ik zal goed uitkijken, Mylord, en den eerste den beste, die mij verdacht voorkomt, werp ik eenvoudig over de verschansing! antwoordde Henderson kalm, zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

— Nu, zoover zal het wel niet behoeven te komen! hernam Raffles glimlachend. Vooruit nu maar!

Een wenk en de auto snelde langs de kade naar de groote pier, waar de Kanaalbooten plegen aan te leggen.

Raffles keek de auto eenigen tijd na.

Hij scheen in gedachten verzonken te zijn.

— Ik geloof, dat we misschien beter gedaan hadden in deze omstandigheden allen bij elkander te blijven! zeide hij op zachten toon.

— Henderson is een schrander man, Edward, en hij zal zijn oogen wel goed open zetten! zeide Charles.

— Ik hoop het! was alles wat Raffles antwoordde, terwijl hij de smalle trap naar de loods afdaalde.

Er was nog wel geen opzichter aanwezig, maar Raffles had een sleutel van het ingewikkelde slot en kon dus zonder moeite het hek openen, zooals hij wel eens meer deed, wanneer de opzichter niet aanwezig was.

Ook nu bevestigde hij een visitekaartje met eenige woorden tegen een der latten van het boothuisje, waarin hijden man waarschuwde, dat hijzelf de boot in gebruik had genomen.

Het begon nu dag te worden.

Reeds was de hemel in het Oosten rood gekleurd.

Raffles nam het witte kleed van de boot af en maakte het touw van den ring los.

Charles had intusschen de motor goed nagekeken, het benzine-reservoir bijgevuld met behulp van den zich aan boord bevindenden voorraad en de motor gesmeerd.

Spoedig was alles voor het vertrek gereed.

De drie mannen namen in de boot plaats, voeren het boothuis uit, deden de deur weer op slot en daarop bracht Charles, die als chauffeur zou optreden, de motor in beweging.

Als het ware met een sprong vloog de „Zeearend” over de grijze golven van de havenkom voorwaarts.

Binnen enkele minuten had de boot zulk een vaart, dat Mazamatte, die blijkbaar aan zulke snelheden niet gewend was, zich met een eenigszins angstig gelaat aan de boorden van het ranke vaartuig vastklampte.

— Dat gaat bijzonder vlug, mijnheer Raffles! zeide hij met een klank in zijn stem, die zoowel bewondering als eenige ongerustheid te kennen gaf.

— O, dit beteekent nog niets! antwoordde Raffles luchtig. Zoodra wij in open zee zijn, zult gij haar eens zien loopen!

— Nog harder? riep Mazamatte ontzet uit.

— Tweemaal zoo hard!

— Goede genade! riep de Franschman ontzet uit. Dan zijt gij aangekomen, voor gij nog goed en wel vertrokken zijt!

— Gij zijt niet eens zoover van de waarheid, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. In ieder geval kunnen wij met deze boot binnen een uur zijn overgestoken.

— Maar zijt gij niet bevreesd, in het donker tegen andere booten aan te varen? riep Mazamatte uit.

— Gij kunt toch zwemmen? was de wedervraag van den Grooten Onbekende.

— Zeker, zeker! antwoordde Mazamatte haastig. Maar ik doe het nooit dan in de uiterste noodzakelijkheid.

— Bang voor water? ging Raffles onmedoogend voort.

— Bang is het woord niet, mijnheer Raffles! antwoordde het ex-lid van de bende der Vampiers. Maar toch....

— Toch ontwijkt gij het, als het u maar eenigszins mogelijk is! mengde Charles zich nu lachend in het gesprek.

Intusschen waren de lichten van Dover reeds lang in het Oosten verdwenen.

De boot had nu haar grootste snelheid bereikt.

Zij doorkliefde met zulk een vaart de golven, dat het scheen alsof zij het water in het geheel niet beroerde.

Mazamatte had zich uit welbegrepen gevoel van zelfbehoud op den bodem van dit voor hem onbekende vaartuig laten vallen en wachtte in gelatenheid het oogenblik af, waarop de boot, of op een visscherspink, of op de rotsen van Frankrijk te pletter zou loopen.

En toch beklagde hij zich eenszins, dat hij den Grooten Onbekende te hulp had geroepen.

Integendeel, iedere handeling, de geringste daad van dezen man schonk hem de hartversterkende overtuiging dat hij geen enkelen man om hulp had kunnen vragen, die hem in zoo ruime mate ten deel zou doen worden, als John Raffles de Groote Onbekende.

Reeds begonnen in de verte de lichtjes van de kust van Frankrijk op te doemen.

— Wat is dat voor een stad, mijnheer Raffles? vroeg Mazamatte, terwijl hij voorzichtig zijn enorm neus boven het boord uitstak.

— Dat is Calais, mijn waarde vriend! antwoordde Raffles.

— En zullen wij daar aanleggen?

— Niet te Calais zelve, maar een weinig meer zuidelijk bij St. Pierre.

— En waarom, als ik vragen mag?

— Omdat ik het niet raadzaam acht het anker te werpen in deze haven, waar onze aankomst zeker niet onopgemerkt zou voorbijgaan.

— Gij zijt dus bevreesd, dat men ons ook daar zal opwachten?

— Ja, Mazamatte! antwoordde Raffles ernstig. Er bestaat nog zooiets als een telegraaf en ik acht het zeer waarschijnlijk, dat die geheimzinnige motorwielrijder zijn medeplichtigen in Frankrijk zeer nauwkeurig van het uur van ons vertrek op de hoogte heeft gebracht.

— Maar zou hij niet denken dat wij van ze mailboot gebruik maken? vroeg Charles weer.

— Als hij dat denkt, is hij stapel gek! hernam

Raffles. Want hij, of zijn medeplichtige te Dover heeft Henderson alleen met de auto aan de aanlegplaats zien komen!

Op dit oogenblik slaakte Mazamatte een zachten eenigszins verbaasden kreet.

Hij zat nog steeds op den bodem van de boot, dicht bij de plek waar zich de motor bevond.

— Wat is er? vroeg Charles die zich naar hem omwendde.

Als eenig antwoord hief de Franschman zijn hand omhoog.

— Welnu, wat is er met uw hand? vroeg Charles eenigszins ongeduldig. Het is te donker om het van hier te kunnen zien.

— Zij is nat, monsieur Charles.

— Wel, laat haar dan niet in de golven hangen, hernam Charles lachend.

— Dat heb ik niet gedaan — zij hing naast mij neer op den bodem van de boot.

Een groote schrik maakte zich van den jongen man meester.

Hij keerde zich om en riep Raffles, die aan het roer stond, luid toe:

— Ik geloof dat er iets niet in orde is, Edward!

— Wat is er dan?

Maar voor Charles kon antwoorden, klonk een nieuwe, nu zeer angstige kreet van den Franschman:

— Mijn schoenen zijn nat! Ik geloof dat het water in de boot dringt!

— Verroer u dan niet! beval Raffles. Charles neem het stuurrad over.

De jonge man gehoorzaamde en Raffles begaf zich naar de plek, waar Mazamatte nog steeds in het diepste gedeelte van de boot zat.

De Franschman had gelijk.

De bodem van de boot was op deze plek geheel nat.

Raffles balde woedend de vuisten.

— Een tweede aanslag! bromde hij.

Toen wendde hij zich tot den Franschman en zeide:

— Gij hebt reeds een klein gedeelte van uw schuld betaald, want gij zijt gelukkig op een plek gaan zitten, waar die schurk, die ons gevolgd en voorbij gereden is, een gat in den bodem van onze boot heeft gemaakt.

Het scheen maar al te waar te zijn.

Het water drong langzaam maar zeker door een klein gat in den bodem.

— Maar wanneer kan dat gebeurd zijn? schreeuwde Charles woedend.

— Het moet in het bootenhuis gedaan zijn! antwoordde Raffles, die zijn bedaardheid niet verloor. De schurk zal waarschijnlijk een paar planken hebben weggebroken, of gezaagd en door de opening naar binnen zijn gekropen. Het helpt echter niet of we over de oorzaak van dit ongeval nadenken, wij moeten de gevolgen ervan bestrijden!

Dadelijk werden alle pogingen in het werk gesteld om het lek te stoppen.

Raffles begaf zich naar de kajuit en kwam

terug met een paar zware dekens, die over het gat werden uitgespreid.

Maar ondanks alle pogingen, drong het water hoe langer hoe meer in de boot.

De lichten op de Fransche kust werden hoe langer hoe duidelijker, maar de opvarenden bevonden zich nog minstens een kilometer van de kust, toen het bleek, dat de „Zeearend” bijna niet meer vooruit kwam.

Het water stond thans zoo hoog in de boot, dat de boorden nauwelijks een decimeter boven de golven uitstaken.

Met groote moeite zwoegde de motorboot nog eenige hohderden meters verder en toen werd het de hoogste tijd voor de mannen om zich in zee te werpen.

— Er blijft ons niets anders over, dan naar de kust te zwemmen, mannen! zeide Raffles, die inzag, dat de toestand hopeloos was. De boot zinkt onder onze voeten weg. Ziet gij daar dat groote gele licht? Laten wij daarop aanhouden, dan kunnen wij elkander in de duisternis niet misloopen. Binnen tien minuten kunnen we de kust bereikt hebben.

Het was inderdaad de eenige uitweg die den mannen overbleef.

Bijna tegelijkertijd stortten zij zich in zee, en begonnen met krachtige slagen naar het gele licht op de kust te zwemmen.

Het was de hoogste tijd, want zij hadden nauwelijks twintig meters afgelegd toen de „Zeearend” onder de oppervlakte van de golven verdween.

Na een kwartier bereikte Raffles het eerst de rotsachtige uist van Frankrijk.

Hij begaf zich echter nog niet aan land, maar wachtte op de aankomst van zijn beide metgezellen terwijl hij druipnat, zijn oogen spiedend in het rond liet waren.

Blijkbaar waren zij op een zeer eenzaam gedeelte van de kust geland.

Er verstreken tien minuten, toen kwam eerst Charles en daarna Mazamatte tamelijk uitgeput aan land.

Spoedig waren de drie mannen weer verenigd.

Mazamatte kon zich niet weerhouden om op klagenden toon te zeggen:

— Ik geloof, dat ik u in een netelig parket heb gebracht, mijnheer Raffles. Onze onderneming begint met de slechtste voortekens.

— O als het niet erger wordt, heeft het niet veel te beteekenen, merkte Raffles luchtig op. Een koud bad in dezen tijd van het jaar is gezond en staalt de spieren.

— Maar gij zijt er intusschen uw motorboot mede kwijt.

— O, wat mij die gekost heeft, zal ik dubbel en dwars op de Vampiers verhalen.

Hij had deze woorden nauwelijks gezegd, of hij hield plotseling op en greep zijn beide metgezellen bij den arm.

— Hoorde je niets, Charles? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Neen, antwoordde Charles eenigszins ongerust.

— Maar ik wel, mijnheer Raffles! zeide Mazamatte op gedempten toon, wiens gehoor blijkbaar zeer scherp ontwikkeld was.

Het geluid was zeer zwak, maar het was, nu de drie mannen allen aandachtig toeluisterden, vrij duidelijk verneembaar.

Op eenigen afstand rolden eenige kiezelsteen van een tamelijk hooge rots, die tot dicht

bij de golven naar het strand afdaalde.

— Misschien een herder, fluisterde Charles, die het gerucht nu ook had gehoord.

— Die trekken er hier niet zoo vroeg op uit, meende Mazamatte.

— Wij zullen wel zien wat het is, vrienden, hernam Raffles. Tracht zoo stil mogelijk te loopen. Wij zullen voortgaan in de richting waarvan het verdachte geluid komt.

HOOFDSTUK V.

EEN GEVECHT MET DE VAMPIERS.

Een paar minuten liepen de drie mannen zoo stil zij konden, zwigend voort, terwijl zij elkander niet uit het oog verloren.

Hun hand was om de kolf van hun revolver geklemd.

Eensklaps stonden zij stil...

Op nauwelijks twintig passen afstand verzezen eenige donkere gedaanten als spookverschijningen voor hen uit den bodem, blijkbaar hadden zij verscholen gelegen in een smalle en ondiepe spleet, die dwars over het rotspad liep.

Het waren zes personen, van wie het op het eerste gezicht onmogelijk te zien was, tot welk geslacht zij behoorden, daar zij gehuld waren in een costuum van somber grijs linnen, dat de vormen van hun lichaam geheel aan het oog onttrok.

Ook van hun gelaat was niets te zien, daar dit verborgen was achter een groote kap, die over het geheele hoofd getrokken was en waarin zich slechts twee gaten voor de oogen bevonden.

Een oogenblik stonden de beide groepen bewegingloos als standbleeden tegenover elkaar.

Toen klonk er van de lippen van de grootste der zes gedaanten een kort sissend gefluit, dat blijkbaar als een bevel moest worden opgevat, want het volgende oogenblik storten de zes Vampiers — want dit waren zij naar allen schijn — zich op de drie schipbreukelingen.

Maar deze werden niet onverhoeds overrompeld.

Rustig en bevelend klonk de stem van Raffles:

— Verdedigt uw leven, vrienden, en aarzel niet van uw revolvers gebruik te maken als het noodig is. Ik geloof dat ik dolken zie schitteren.

Raffles had goed gezien.

In de handen der bandieten schitterden lange en spitse dolken.

Zij waren blijkbaar bevreesd gerucht te maken.

Een verwoed gevecht begon.

Mazamatte bleek al aanstonds een zeer te vreezen tegenstander en een kostbare bondgenoot te zijn — de eerste kogel uit zijn kleine revolver deed een van de zes aanvallers in het zand bijten.

Charles vuurde op zijn beurt en nog voor

de zes bandieten de drie mannen genaderd waren, struikelde een tweede bandiet, door een kogel geraakt; hij trachtte zich op te richten en viel toen met een gesmoorden gil in de diepte.

Even schenen de bandieten, die zoo plotseling een derde van hun sterkte verloren hadden, te aarzelen.

Maar weer klonk het gesis en opnieuw drongen de Vampiers op de drie schipbreukelingen in.

In het duister ontstond een verwoed handgemeen, daar het nu onmogelijk was geworden zich van de revolvers te bedienen.

Maar Mazamatte keerde de zijne in zijn handen om en gaf een van de vier schurken zulk een geweldigen slag met de kolf op het hoofd, dat deze met een doffen zucht op den grond stortte.

Raffles had op zijn beurt zijn vuist opgeheven en deze met geweldige kracht op den neus van een zijner belagers doen neerkomen, juist op het oogenblik dat deze den vlijmscherpen dolk ophief om den Grooten Onbekende te treffen.

Met een kreet als van een wild dier viel de Vampier als een gevelde os voorover.

De twee overblijvenden zagen wel in, dat de partij voor hen verloren was.

Zonder zich om hun makkers te bekommeren, wendden zij zich om en kozen het hazenpad.

Wel zond Mazamatte de vluchtenden nog een kogel achterna, maar reeds waren zij in de duisternis verdwenen onder het slaken van de vreeselijkste vloeken.

Bedaard stak Raffles zijn revolver weer op.

— Ik geloof dus, dat wij niet te klagen hebben, mannen! zeide hij. Is een van u beiden soms gewond?

— Ik heb een kleine schram aan den pols, die niets te beteekenen heeft! antwoordde Charles.

— En ik ben even gaaf als toen ik ter wereld kwam, mijnheer Raffles! voegde Mazamatte er aan toe.

— Dat is alles zoo goed als het maar wezen kon, mijn vrienden! hernam Raffles vroolijk. Twee van die ellendelingen zijn gedood —

de twee anderen zullen wij in een loods in de buurt trachten op te bergen en aanstonds de politie te Calais waarschuwen, opdat deze zich van hen kan meester maken. Ik heb geen tijd om als getuige op te treden tot mijn spijt!

— Maar als wij hen eens eenvoudig een kogel door het hoofd joegen, mijnheer de Grootte Onbekende? stelde Mazamatte voor, die zich blijkbaar niet kon begrijpen, hoe men zooveel consideratie voor leden van die vreeselijke bende kon hebben.

— Mijn waarde Mazamatte! zeide Raffles kalm. Wij hebben het recht om ons leven te verdedigen, maar wij hebben niet het recht om als beulen te fungeeren. Kom, aanstonds is het licht en wij mogen hier in geen geval verrast worden door de kustwacht.

Het begon langzamerhand te dagen.

Op eenigen afstand boven op de rots stond een klein gebouwtje, dat blijkbaar diende als wachthuis voor de douanen.

De beide nog steeds bewustelooze Vampiers werden er heen gebracht.

Raffles nam een hunner eenvoudig op zijn schouders, terwijl Mazamatte en Charles den andere tusschen zich in naar den top van de rots droegen.

De deur van het gebouwtje bleek gesloten te zijn.

Maar Raffles, wien zijn kleine bos loopers nooit verliet, had het slot spoedig geopend, de beide bandieten werden naar binnen gebracht, de deur werd weer op slot gedaan en de drie mannen verwijderden zich haastig.

Het was zaak zoo spoedig mogelijk Calais te bereiken, daar Raffles er niets aan gelegen was, om ondervraagd te worden en een verklaring te moeten geven van hun drijfmatige kleeding.

Zij wrongen deze dus zoo goed mogelijk uit en zochten haastig den weg naar Calais op, welke stad zij binnen een half uur bereikten.

Daar zochten zij aanstonds een klein hotel op, waarvan de eigenaar hen met eenige achterdocht ontving en lieten van een dichtbij wonende kleermaker eenige stellen kleren komen.

Spoedig hadden zij zich in schoon en droog goed gestoken.

Zij vereenigden zich in de gelagkamer, gebruikten een stevigen maaltijd, waarop vooral Mazamatte als een hongerige wolf aanviel, en begaven zich toen naar het station.

Onder het loopen zeide Charles:

— Hadden wij niet beter gedaan, de aankomst van de boot en van de auto af te wachten?

— Daarop wil ik niet wachten, beste jongen! antwoordde Raffles. De boot komt pas over twee uur aan en het ontschepen van de auto duurt minstens een uur, terwijl de trein naar Parijs over tien minuten vertrekt. Wij mogen ons deze kostelijke drie uur niet laten ontrooven!

Mazamatte greep haastig de hand van den Grooten Onbekende en drukte die krachtig.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer Raffles! zeide hij aangedaan. Als mijn meester

vrij komt, dan zal het zeker aan u gelegen hebben.

De mannen bereikten het station, waar zij juist bijtijds aankwamen om den trein naar Parijs te nemen.

Het was nu bijna geheel dag.

De drie mannen waren zoo uitgeput, dat zij spoedig in een diepen slaap verzonken.

Na zes uren sporen hadden zij St. Denis, de noordelijke voorstad van Parijs bereikt.

Op dit oogenblik werd Mazamatte wakker, met een schrik, die hij zich aanstonds zelf niet dadelijk kon verklaren.

Hij wreef zijn oogen uit en keek om zich heen.

Zijn bliken bleven op een van de portier-raampjes gevestigd.

Het kwam hem voor, dat hij buiten het portier een gelaat had gezien, dat bliksemsnel weer werd teruggetrokken.

Als een kat sloop de Franschman naar het portier, bukte zich en greep plotseling den riem van het raampje, dat het volgende oogenblik in de sponning neerviel.

Tegelijkertijd greep hij zijn revolver.

Toen stond hij op, boog zich uit het portier — en bevond zich als het ware van aangezicht tot aangezicht met een man, die zich aan den buitenkant van het portier vastklemde.

Een weinig achter hem stond een tweede man op de treeplank.

— Die lui zijn buitengewoon brutaal! bromde Mazamatte in zich zelf. Ik geloof waarachtig dat de kerel op mij schiet!

De brave Mazamatte vergiste zich daarin niet, want hij had nauwelijks den tijd om zijn hoofd terug te trekken, of een kogel vloog fluitend in de zoldering van de coupé.

Voor de Vampier ten tweeden male de gelegenheid had om zijn revolver af te vuren, boog Mazamatte zich opnieuw naar buiten — en twee kogels uit zijn nimmer falend wapen deden de bandieten met een rauwen gil van de treeplank storten.

Zij rolden om en om van den spoordijk en bleven bewegingloos in de droge greppel daarnaast liggen.

Raffles sprong overeind, door het geluid van de schoten gewekt.

— Wat was dat? vroeg hij.

— O, het had niets te beteekenen, mijnheer Raffles! antwoordde Mazamatte kalm, terwijl hij zijn revolver weer in den zak liet glijden. Gij zeide immers dat er slechts vier Vampiers over waren?

— Inderdaad! antwoordde Raffles verbaasd.

— Welnu, dan zijn er nu nog maar twee!

En daarop verhaalde Mazamatte wat hem wedervaren was.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en zeide toen:

— Ik geloof niet, dat die beide kerels dezelfde waren, als die ons ontsnapt zijn! Indien dat het geval was, zouden zij zich wel eerder vertoond hebben. De twee bandieten van de kust zullen

hen wel telegrafisch gewaarschuwd hebben en ik vermoed, dat zij even voor St. Denis op den trein zijn gekomen. Dank zij jouw koelbloedigheid, Mazamatte, zijn wij aan een groot gevaar ontsnapt.

Tien minuten later hield de trein in het Gare du Nord stil.

Voor zij uit de coupé stapten gaf Raffles snel zijn instructies.

— Gij kunt er wel staat op maken, mijn vrienden, dat wij ook hier aan het station worden opgewacht! Wij zullen dus niet gezamenlijk naar het Grand Hotel gaan, maar een voor een naar een van mijn huizen, welke ik te Parijs bezit en waar wij volmaakt veilig voor een onderzoek zullen zijn. Het huis bevindt zich in de Rue de Ponthieu dicht bij de Champs Elysée, als wij daar eenmaal zijn, verzeker ik je, dat de rest kinderspel is. Want ik geef het den knapsten Vampier te doen ons daar te belagen.

Aldus werd gehandeld.

De drie mannen verlieten elkander dadelijk nadat zij de coupé verlaten hadden en namen ieder afzonderlijk een auto.

Wel meende Raffles te hebben opgemerkt, dat zich aan het tourniquet een aantal personen van alles behalve gunstig uiterlijk ophield, maar hij deed, alsof hij daar in het geheel geen acht op sloeg.

Hij was de eerste die voor het huis aankwam.

Het was een oud, smal huis, dat als het ware tusschen de nieuwerwetsche, groote huizen stond ingekneld.

Een blik om zich heen geworpen, overtuigde hem, dat hij nu althans niet gevolgd was.

Hij zond den chauffeur weg, trad de groote koetspoort binnen en opende met een grooten sleutel de deur van het huis, waarvan hij de eerste verdieping bewoonde, wanneer dit noodig was en waarvan hij de andere verdieping onder een aangenomen naam verhuurd had.

Hij liet de deur op een kier staan en begaf zich onmiddellijk naar een tamelijk groot woonvertrek, dat op de ruime binnenplaats uitzag.

Hij was er nog geen twee minuten, of Mazamatte trad binnen.

— Heeft men u gevolgd, mijn vriend?

— Neen, mijnheer Raffles!

— Zoveel te beter. Ha, daar komt ook reeds mijn vriend Charles aan. Heeft men jou ook niet nagegaan?

— Voor zoover ik kon nagaan niet. Maar ik geloof dat mijn chauffeur niet al te zeer te vertrouwen is!

— Hoe zag hij er uit? vroeg Mazamatte haastig.

— Een zeer groote kerel, met een grof gezicht, en dik vuurrood haar.

— Dan heeft u al een heel noodlottige keus gehad, mijnheer Charles! riep Mazamatte verschrikt uit. Die chauffeur is een geheim lid van de Vampiersbende.

— Nu, dan blijft ons niets anders over, dan van onzen geheimen uitgang gebruik te maken! zeide Raffles eenvoudig. Want als dat zoo is, wordt ons huis natuurlijk reeds nu belegerd en in het oog gehouden.

— Daar kunt gij zeker van zijn! hernam Mazamatte levendig. Die schurken hebben honderd straatjongens in hun dienst, die voor een paar sous allerlei kleine, maar voor hen zeer kostbare diensten verrichten. Gij kunt u volstrekt niet voorstellen, hoe uitgebreid en ingewikkeld het net is, dat zij over geheel Parijs hebben uitgespreid....

— Maar waaraan men met eenigen goeden wil en wat geluk wel kan ontkomen! hernam Raffles kalm. Kom mee, vrienden, wij moeten nu aanstonds naar ons hotel, om ons plan op te maken!

De deuren werden zorgvuldig gesloten en de mannen daalden naar den kelder af, waar Raffles een luik oplichtte van een onderaardsche gang, welke in verbinding bleek te staan met een van die talloze riolen, welke als een uitgestrekt, onderaardsch stratennet, onder een groot gedeelte van Parijs door loopt.

Door een dezer riolen te volgen, bereikten de drie mannen spoedig de Seinekade.

Raffles, die dezen weg reeds meermalen gebruikt had, opende het hekje, hetwelk het riool afsloot, met gemak en het volgende oogenblik liepen de drie mannen over de kade van de beroemde rivier.

Raffles, die zijn uiterlijk nog eens duchtig onderhanden had genomen met behulp van het kleine doosje schmink dat hij steeds bij zich droeg, riep een huur-auto aan en tien minuten later hadden de drie mannen een kamer in het Grand Hotel besteld, waar Raffles onder den naam van Lord Winstone zijn intrek nam.

Na een bad te hebben genomen en den gérant van het hotel last te hebben gegeven zijn chauffeur onmiddellijk bij hen te zenden, zoodra hij zou zijn aangekomen, belegden de drie mannen krijgsraad in het fraaie vertrek van Raffles, dat op den grooten Boulevard uitzag.

Een uur lang hadden zij doorgebracht met beraamen van plannen, toen Henderson werd aangediend.

Mazamatte deelde den chauffeur in zijn grappig Engelsch, doorspekt met allerlei zonderlinge uitroepen van woede, alles mede wat er gebeurd was, waarop Raffles den chauffeur in kennis stelde van de beraamde plannen.

HOOFDSTUK VI.

DR. NOX EN ZIJN HELPERS.

In de Rue Coumartin, een tamelijk breede zijstraat van den Boulevard, bevindt zich het woningbureau van Dr. Nox.

Men bereikt het langs breede trappen, die even voorbij de portiersloge beginnen.

Een koperen naambordje naast de deur wijst den bezoeker den weg.

De kantoren zijn tamelijk behaaglijk ingericht en ook de wachtkamer vertoont een zekere weelde, die het wachten minder onaangenaam maakt.

Op den middag, volgend op de aankomst van Raffles in het Grand Hotel, zat dr. Nox achter een groot bureau in zijn particulier vertrek.

Hij was een man van een jaar of veertig met scherp geteekende trekken, stekende oogen onder gitzwarte wenkbrauwen en breedden, wreedten mond, achter welks lippen een dubbele rij ware wolventanden schitterden.

Als het gelaat in rust was, vertoonde het echter een mengeling van beleefdheid en goedhartigheid, die niet zonder indruk bleef op de klanten van den heer Nox.

Hoe de man aan zijn dokterstitel kwam, zal wel altijd een raadsel blijven.

De directeur van het woningbureau vertoefde slechts enkele uren per dag op dit kantoor, en liet het verdere werk over aan een ander lid van de bende der Vampiers.

Want dr. Nox was niemand anders dan de zeer gevreesde chef van dit vreeselijke genootschap, dat voor geen enkele misdaad, hoe gruwelijk ook, terugdeinsde en een sluwheid ten toon spreidde, die zelfs de bekwaamste politie-mannen tot wanhoop bracht.

Op dit oogenblik zat een jonge vrouw op een stoel bij het bureau in gesprek verdiept met den zoogenaamden directeur.

Het was Irma Vep!

Zij kon nauwelijks vier en twintig jaar zijn, en wie haar buitengewoon schoon gelaat aanschouwd had, zou nooit geloofd hebben, een van de wreedaardigste leden van de bende voor zich te zien, wier wraakzuchtige natuur, gepaard aan haar zeldzame schranderheid, haar tot een van de meest geziene leden van het geheime genootschap maakte.

Haar lenig lichaam en vlugge bewegingen duiden er op, dat zij gewend was aan lichaams-oefeningen en alle ondernemingen van de bende medemaakte.

— Maar weet gij nu wel zeker, Nox, dat het Raffles zelf is, die zich thans in Parijs bevindt?

— Er valt geen oogenblik aan te twifelen! antwoordde de chef der bandieten eenigszins ongeduldig. Gij begrijpt toch wel, dat ik geen kinderen naar Engeland heb gezonden? Ik heb

de gangen van dien vervloekten Mazamatte nauwkeurig laten nagaan, ik wist, dat hij naar Engeland zou oversteken, men heeft van de dienstbode van zijn zuster vernomen, wat zijn plannen waren, en te Londen is een van onze mannen er getuige van geweest, op welk een duivelsch schrandere wijze de Groote Onbekende Mazamatte als het ware onder de oogen van twintig politie-agenten heeft weten te ontvoeren.

— Konden wij dien man slechts overhalen een der onzen te worden! riep Irma uit, terwijl zij de kleine vuisten balde.

— Dat is een wensch, die wel nooit in vervulling zal gaan, Irma! hernam Nox op drogen toon. Het is mij namelijk goed bekend, dat de leiders van eenige genootschappen in Engeland eens getracht hebben Raffles in hunne gelederen in te lijven en dat hun die grap zeer duur te staan is gekomen!

Irma haalde de schouders op.

— Dan heeft men het niet goed aangepakt! merkte zij op. Maar vertel mij nu eens verder — het is dus mislukt om Raffles den overtocht te beletten?

— Volkomen mislukt! Onze man heeft weliswaar een van de banden van de auto weten te vernielen, maar zij hadden een reserveband; ten tweede is de boot weliswaar gezonken, maar die ellendige bemoeials zwommen als ratten; ten derde is de overval door zes van de onzen bij Calais totaal mislukt, want twee hunner zijn gedood en twee anderen bevinden zich waarschijnlijk reeds in handen van de politie; ten vierde heeft men vanmorgen nog twee van onze mannen met verbrijzelde ledematen en doorschoten hoofd in een greppel naast den spoordijk bij St. Denis gevonden, en ten vijfde heeft John Raffles ons eenvoudig voor den gek gehouden, toen hij het huis in de Rue de Ponthieu binnenging.

— Hoe zoo?

— Omdat hij en zijn makkers er wel in zijn gegaan, maar er niet meer uit zijn gekomen!

Irma sprong van haar stoel en begon met woedende en driftige stappen op en neer te loopen.

Haar prachtige zwarte oogen schoten vonken en zij beet haar glinsterend witte tanden in haar volle roode lippen.

— Dus zoo staan de zaken! barstte zij eindelijk uit. Nauwelijks heeft die man een voet in Frankrijk aan wal gezet, of reeds zijn vier van onze mannen gedood, terwijl er twee op het punt staan voor een aantal jaren de gevangenis in te gaan! Als wij hem zoo veertien dagen aan den gang laten, dan is onze bende tot den laatsten man uitgeroeid!

— Maar wij zullen hem niet aan den gang

laten! hernam Nox, terwijl hij woedend met de vuisten op tafel beukte. Onze mannen zullen hem terug weten te vinden — en laat hij zich dan voor ons in acht nemen!

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

Een jong klerkje stak het hoofd om de deur en zeide:

— Zijt gij te spreken?

— Wie is daar?

— Een Braziliaan, die hier voor eenige maanden een gemeubeld huis wil huren! Hij logeert in het Grand Hotel en men heeft hem naar u verwezen.

— Wat is het voor iemand? vroeg Nox op norschen toon. Hoe ziet hij er uit?

— Hij steekt goed in de kleeven en ik geloof, dat hij in diamanten handelt, mijnheer. Hier is zijn kaartje!

Nox nam het kaartje aan en las halffluid:

— „Luigi Romanos, commissionnair in diamanten.”

Dr. Nox en Irma Vep hadden elkaar een bliksemsnellen blik toegeworpen.

— Laat die mijnheer maar binnenkomen! zeide Nox, terwijl hij het kaartje op de schrijftafel wierp.

Een oogenblik later kondigde een dreunende tred de nadering van den bezoeker aan.

De deur ging open en er trad een man binnen van minstens zes voet groot.

Zelfs zonder naamkaartje en zonder dat het vooruit gezegd werd, las men als het ware zijn beroep op zijn gelaat, evenals zijn landaard.

Hij was zeer gebruind en had nog gitzwart haar, ofschoon hij waarschijnlijk reeds van middelbaren leeftijd was.

Een dikke, glimmende zwarte snor, met behulp van zeer veel cosmétique in opwaarts gerichten stand gehouden, bedekte zijn breede bovenlip.

Hij was zeer kostbaar gekleed.

Een eigenaardigheid van den vreemdeling was, dat zijn oorlellen doorboord waren en prikten met een paar kleine gouden ringen.

Onder zijn arm hield de vreemdeling een groote gele citybag geklemd, die hij blijkbaar met angstvallige zorg bewaakte.

Hij maakte gebruik van een monocle, blijkbaar minder uit modezucht dan wel omdat hij het voorwerp noodig had — de Braziliaan scheen namelijk zeer bijziende te zijn.

Hij keek het vertrekje eens rond, alvorens hij zich tot Nox wendde en met een afschuwelijk buitenlandsch accent in gebroken Fransch vroeg:

— Zijt gij mijnheer Nox?

— Ik heb de eer, mijnheer! Wees zoo goed om plaats te nemen! antwoordde Dr. Nox.

De vreemdeling nam op den stoel plaats, terwijl hij de city-bag dwars over zijn knieën plaatste en het lederen hengsel met beide handen vastgreep.

— Ik logeer in het Grand Hotel! zoo begon hij. Mijn naam is Luigi Romanos. Ik wil daar

echter niet blijven, omdat het mij te druk is en ik ook liever niet in een hotel woon, als ik zoo veel en zulke kostbare diamanten bij mij heb.

— Dat kan ik mij begrijpen! hernam Dr. Nox.

— Wie is die dame? zoo wendde zich Romanos thans met een tamelijk argwanenden blik op Irma Vep, terwijl hij zijn monocle in het oog klemde.

— Mijn secretaresse, Signor! antwoordde Nox. Gij kunt in haar bijzijn gerust uw wenschen te kennen geven.

— Welnu, gij moet mij een rustige en veilige woning verschaffen, waar geen enkele inbreker het zou wagen, binnen te dringen.

— Mag ik vragen of gij bedienden hebt? vroeg Nox met een loerenden blik op zijn bezoeker.

— Slechts één — een trouwe neger, die om mijn diamanten niets meer geeft dan wanneer het keisteenen waren! bromde Romanos, terwijl hij zijn dikke knevels opstreek. Kunt gij mij aan iets helpen?

Nox antwoordde niet, maar nam een register uit een boekenkast, hetwelk hij ijverig begon te doorbladeren.

Eindelijk hield hij op en zeide:

— Wilt gij vijfhonderd francs per maand voor een klein gemeubeld appartement betalen?

— Duizend ook wel, als het maar rustig en veilig is! antwoordde Romanos.

— Dan heb ik iets voortreffelijks voor u in de Rue de Boétie, tamelijk dicht bij de Place de l'Etoile. Zou u dat bevallen?

— Hoeveel kamers bevat die woning?

— Drie en een klein toilet-cabinet!

— Op welke verdieping?

— Op de bovenste — maar de huizen hebben daar slechts drie verdiepingen! voegde Nox er haastig aan toe.

— Dat lijkt mij wel! bromde de Braziliaan. Kunt gij mij het even laten zien?

— Ik zal u mijn klerk met den sleutel medegeven, als gij het goedvindt!

— Ja, laat hij maar medegaan, ik wilde de woning vanavond nog betrekken.

Toen wendde de Braziliaan zich met een ruk van het hoofd naar Nox om en vroeg:

— Ik kan immers naar u laten informeren? Men kan te Parijs nooit te voorzichtig zijn.

— Wendt u slechts tot de politie, mijnheer Romanos! antwoordde de chef van het woningbureau met een buiging.

— Dan is het goed!

De Braziliaan klemde zijn tasch opnieuw onder zijn arm en nu zag Irma, die geen oog van hem had afgewend, dat het voorwerp bovendien met een zeer zwaren stalen ketting om zijn pols was bevestigd.

Nox vulde een gedrukt formulier in, reikte dit Romanos over en zeide:

— Als gij de woning houdt, behoeft onze klerk dit formulier slechts door u en den con-

cierge onderteekend terug te brengen. Mijn commissieloon verreken ik met den eigenaar.

Een korte buiging en de Braziliaan wilde het vertrek verlaten.

Indien hij den blik gezien had, die Nox en Irma na zijn vertrek elkander toewierpen, dan zou hij zich waarschijnlijk alles behalve op zijn gemak hebben gevoeld en zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens hij zich met deze lieden in verbinding stelde.

Hij begaf zich met den klerk, die zijn bevelen ontvangen had, naar een huur-auto, die op straat stond te wachten.

Hij gaf den chauffeur het adres op, dat op het formulier vermeld stond en twintig minuten later stond de auto voor een fraai en goed onderhouden huis in de Rue de Boétie stil.

De Braziliaan klemde zijn monocle weer in het oog, scheen even te aarzelen en trad toen de portiersloge binnen, door den klerk gevolgd.

Hij maakte den concierge zijn wensch kenbaar om de woning te zien en deze, een oud man met sluwe kleine oogen, vergezelde hem om de deuren der kamers voor hem te openen.

De woning was zeer goed gemeubeld en scheen in den smaak van den Braziliaan te vallen.

Hij bekeek alles nauwkeurig, steeds met de tasch onder den arm geklemd, opende de kasten en stelde nu en dan een vraag.

Daarop trad hij naar het venster toe van het fraai gemeubelde woonvertrek, sloeg de gordijnen ter zijde en wierp een blik op de straat, waarop de vensters uitzagen.

Toen wendde hij zich tot den portier omen zeide:

— Ik geloof wel, dat deze kamer mij zal bevallen. Breng mij nu eens naar de slaapkamer.

De portier knikte zwijsend en ging den bezoeker voor naar een vrij groot vertrek, hetwelk slechts één venster had, dat op een binnenplaats uitzag.

In een hoek stond een zeer fraai ledikant en ook de andere meubelen getuigden van goeden smaak.

Luigi Romanos bekeek een en ander en zeide toen, terwijl hij zich met een ruk naar den concierge omwendde:

— Ik neem de woning! Kan ik er vandaag nog intrekken?

— Daar is volstrekt niets tegen, mijnheer! antwoordde de concierge. De woning is vrij, daar de vorige huurder haar reeds eenigen tijd geleden verlaten heeft.

Als de Braziliaan niet zoo vervuld was geweest met zijn eigen gedachten, dan zou hij waarschijnlijk beter gelet hebben op de zonderlinge uitdrukking die er bij het uitspreken van die woorden op het gelaat van den concierge verschenen was.

Hij had het echter te druk met het uittrekken van zijn overgoed, waartoe noodig was, dat hij eerst den stalen band van zijn pols losmaakte, waaraan de ketting van de city-bag bevestigd was.

— Kunt gij er voor zorgen, dat mijn bagage uit het Grand-Hotel gehaald wordt en dat mijn bediende gewaarschuwd wordt?

— Welzeker, mijnheer.

— Apropos, waar moet hij slapen? vroeg de Braziliaan.

— De bediendenvertrekken bevinden zich op zolder, mijnheer!

— Dan is het goed — gij kunt wel gaan!

De Braziliaan was zeker goed op de hoogte van de gewoonten te Parijs, want hij drukte bij deze woorden den concierge twee Louis d'Or in de hand.

Deze boog en verwijderde zich met de belofte er voor te zullen zorgen, dat de bagage dadelijk zou worden bezorgd.

De Braziliaan bleef alleen achter.

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIM IN HET HUIS VAN DE RUE DE BOÉTIE.

Het was tien uur in den avond van denzelfden dag.

De Braziliaan zat in de kamer, die aan de straat gelegen was en was verdiept in de lezing van een Engelsch blad.

Dicht naast hem stond een negerbediende.

Plotseling sloeg de Braziliaan het blad dicht, stond op, rekte zich eens uit en zeide:

— Ik geloof — ik geloof dat het tijd wordt om te handelen, beste Charles!

— Ik ben tot je dienst, Edward! antwoordde de jonge man.

De Groote Onbekende — want inderdaad was de gewaande Braziliaan niemand anders — trad naar een kast toe en opende de deur.

Hij haalde een pop te voorschijn, even groot als hij en waarvan het gelaat sprekend op dat van Luigi Romanos geleek.

Charles kwam naderbij en bekeek zijn werk met aandacht, want hij had den geheelen middag besteed aan de vervaardiging van het kunstwerk.

— Je hebt je voortreffelijk van je taak gekweten, beste jongen! zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte — denk je dat deze mooie mijnheer zwaar genoeg is?

— O ja, ik heb hem met zand gevuld.

— Nu, dan zullen wij hem eens in het bed leggen!

De beide mannen namen de zeer zware pop tusschen hen in en droegen haar naar de slaapkamer.

Met de grootste voorzichtigheid begaf Raffles zich naar het bed.

— Het is veilig! zeide hij. Kom maar hier!

Charles kwam met de pop aanloopen, de de-

kens werden opgeslagen en het voorwerp werd in het bed neergelegd.

Toen dit gereed was, vroeg Charles:

— Hoe ben je er eigenlijk achter gekomen, dat dit ledikant zulk een hoogst gevaarlijk meubel was?

— Eenvoudig door het grondig te onderzoeken, beste Charles. Ik vermoedde iets dergelijks!

— Wat gebeurt er dan, denk je?

— Wel, als de schurken denken dat Romanos goed en wel zich ter ruste heeft begeven, dan drukken zij op een electrischen knop hier ergens in de buurt, misschien wel in de loge van dien verraderlijken conciërge, de vloer onder het bed schuift weg en dit kantelt, om de achterpooten draaiend, zoodat degeen die er zich op bevond, omlaag stort!

— En wat gebeurt er dan met hem? vroeg Charles, wien een huivering over den rug liep.

— Wel, dan valt hij door een soort koker, die door het geheele huis heen loopt te plëtter op de steenen van den kelder!

— Vreeselijk!

— Ja, ik kan ook niet zeggen, dat ik het een edele wijze vindt om iemand van het leven te berooven, maar ik kan niet nalaten op te merken, dat het schrander gevonden is. De gevolgen kun je je wel voorstellen. Vijf minuten later dringen de bandieten binnen en plunderen op hun doode gemak de bagage van hun slachtoffer.

— En wat doen zij dan met het lijk?

— Wel, de conciërge zal het onder aan de trap leggen en verklaren dat de ongelukkige daarvan af is gevallen, of zij verdonkeremanen het lijk, zoodat er voortaan geen haan meer naar kraait.

— Maar nu heb je me nog niet gezegd waar toe deze geheele onderneming eigenlijk dient.

— Dat is anders gemakkelijk genoeg te raden. Ik hoop mij bij deze gelegenheid van eenige der leden van de bende meester te maken! Misschien zou ik van hen wel kunnen vernemen, waar die ongelukkige Louis Guérande zich bevindt!

— Alles goed en wel — maar dat middel lijkt mij heel gevaarlijk!

— Gevaarlijk, maar snel en met spoed bereiken wij hier het meest. Als je de Vampiers goed kende, zou je wel begrijpen, dat iedere minuut uitstel de dood van dien ongelukkigen jongen man kan beteekenen.

— Zouden er veel komen, denk je?

— Misschien vier of vijf!

— Maar dan zullen wij met z'n beiden niet veel kunnen uitrichten!

— Toch wel, als wij het maar goed weten in te richten.

— Zouden wij niet beter gedaan hebben, als we ook Henderson ter hulp hadden geroepen?

— Neen, die heeft een andere rol te vervullen!

— Er is één ding dat ik niet begrijp — Nox heeft natuurlijk in het Grand Hotel geïnformeerd, of daar een zekere Luigi Romanos, lo-

geerde. En toen heeft de portier hem natuurlijk ontkennend moeten antwoorden.

— Daarin vergis je je toch! antwoordde Raffles kalm. Er logeert in het Grand Hotel wel degelijk een Romanos, die toevallig ook commissionnair in diamanten is, en die hedenavond van plan was het hotel te verlaten om zijn intrek te nemen bij een zijner vrienden.

— Dat heb je handig uitgevonden! riep Charles vol bewondering uit. Zouden wij spoedig aan het werk gaan?

— Ja, het is zelfs tijd, dat wij ons verbergen. Ga de deur van je slaapkamertje op slot draaien, zoodat men denkt, dat je je reeds ter ruste hebt begeven en kom dan zoo zacht mogelijk loopend weer hier.

Charles ging het verzoek opvolgen en was spoedig weer terug.

— Ik zie daar een zwaar gordijn voor de tusschendeuren! zeide Raffles. Dat komt ons uitmuntend te pas om er ons achter te verbergen. Neem in iedere hand een revolver en aarzel niet er gebruik van te maken! Ik zal dit eveneens doen.

Raffles draaide het licht in de slaapkamer uit en beiden traden het woonvertrek weer binnen, waar zij aan de tafel plaats namen, na de gordijnen aan de straatzijde zorgvuldig te hebben gesloten, zoodat er niet het flauwste lichtschijnsel naar buiten kon doordringen.

Een uur verstreek.

Toen stond Raffles op, bevestigde zijn electrische zaklantaarn aan een knoop van zijn jas, draaide het licht uit, nam Charles bij den arm en trok hem mee achter het gordijn, dat hij voor het grootste gedeelte dichtschooof.

Het was nu zeer stil in het huis.

Charles meende alleen het luide kloppen van zijn hart te hooren.

In het slaapvertrek heerschte een vage schemering, doordat de maan door het eenige venster naar binnen scheen, juist op het voeten-einde van het bed.

Een kwartier verstreek.

Plotseling hoorden de beide vrienden een zeer zacht gerucht — de gangdeur van de slaapkamer werd langzaam geopend en de conciërge stak zijn hoofd naar binnen.

Zijn oogen waren strak op het bed gevestigd en bleven toen rusten op het gelaat van den Braziliaan, die gerust scheen te sluimeren.

Daarop ging de deur weer dicht en alles werd weer stil.

Maar tien minuten later weerklonk een luid geraas.

Met een knarsend geluid schoven de planken van den vloer over elkaar, en het bed, niet meer ondersteund zijnde, maakte een geweldigen zwaai naar beneden, zoodat de gedaante, die erop lag uitgestrekt, naar beneden stortte.

Een zware plof werd gehoord en toen was alles weer stil.

Langzaam en met korte schokken kwam het bed weer op zijn plaats terug.

Charles had een korte rilling over zijn rug voelen loopen, toen het onheilspellend geraas van het omkantelende bed zijn oor trof.

Er verliepen nog tien minuten en toen werd de deur opnieuw voorzichtig geopend.

Een hand kwam door de kier te voorschijn, die naar den schakelaar van het electrische licht tastte.

Het volgende oogenblik traden vier mannen en een vrouw het vertrek binnen.

Zij waren allen in zeer nauwsluitende, zwarte kleederen gedost en gemaskerd.

Twee hunner hadden een groote tasch in de hand, terwijl de derde een kleine dievenlantaarn droeg.

Een bevelende stem zeide:

— Doe de gordijnen voor het venster dicht!

Het bevel werd opgevolgd en dadelijk daarna begonnen de bandieten met groote vlugheid en behendigheid de bagage van Luigi Romanos na te zoeken.

Zij braken den kleinen hutkoffer open, wierpen het goed door elkaar, dat er zich in bevond, doorzochten de kleederen van den vermoorde, braken het slot van de city-bag open en een woeste juichkreet ontsnapte hun, toen zij het groote aantal prachtige juweelen zagen, dat zich in de tasch bevond.

— En zie eens hier — een geheel pak bankbiljetten van honderd francs! riep de vrouw uit, die niemand anders was dan Irma Vep.

Zij zwaaide met het dikke pak bankbiljetten, dat haar evenwel spoedig door Nox, die zoo-even de bevelen gegeven had, werd afgenomen.

Charles keek naar de plundering met oogen die van woede fonkelden.

Hij had zich wel aanstonds op de bandieten willen werpen, maar hij begreep, dat de partij thans te ongelijk was, vooral daar het niet zeker was, of er zich in het huis nog niet een aantal medeplichtigen bevonden.

Die vrees zou spoedig bewaarheid worden, want slechts eenige oogenblikken later traden er nog vijf mannen binnen.

Ook Raffles zag nu wel in, dat het volmaakt nutteloos zou zijn te willen trachten de bende op dit oogenblik aan te vallen.

Wellicht zouden zij er drie of vier van neerschieten, maar de overigen zouden hem stellig overmeesteren.

En het lot dat hen dan te wachten stond was maar al te vreeselijk.

Op dit oogenblik zeide Nox tot Irma Vep, terwijl hij haar het pak bankbiljetten weer toestak:

— Breng deze biljetten onmiddellijk in veiligheid.

— Ja meester! antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij het pak bankbiljetten aannam, en in een kleine tasch stak, die zij bij zich had.

Het volgende oogenblik had zij het vertrek verlaten.

Zonder een oogenblik te verliezen, trok Raffles Charles aan den arm van achter het gordijn mede.

De verbaasde jonge man volgde hem zonder tegenspreken.

Zonder eenig gerucht te maken liepen zij door de woonkamer, openden de deur en bevonden zich het volgende oogenblik, na goed te hebben rondgekeken, in de gang.

Zij hoorden juist hoe Irma Vep de onderste trede van de trap bereikte.

Terwijl zij op hun beurt de trap afdaalden, zag Charles tot zijn verwondering hoe zijn vriend zich van zijn bovenkleeding ontdoed, en dat hij nu gekleed was in de uniform van brigadier der Parijsche politie, en wel van de rijwielbrigade, die geen sabel draagt, maar met de revolver gewapend is.

Tegelijkertijd nam Raffles zijn pruik af, ontdoed zich van zijn zware snor en geleele nu niet meer op den rijken Braziliaan in diamanten.

Hij frommelde de overkleederen, die zeer dun waren, tot een klein pakje ineen, borg er de pruik in en schoof het Charles onder den arm.

— Wat gaan wij doen? fluisterde deze.

— Haar achterna! gaf Raffles ten antwoord!

— Maar wij moeten de portiersloge voorbij!

— Dat doet er niet toe — de schurk bevond zich toch bij den troep in onze slaapkamers.

Op slechts eenige meters afstand achter Irma Vep, schreden de beide mannen over de binnenplaats en bereikten de deur, juist toen de vrouw deze dicht getrokken had.

Raffles had spoedig de deur geopend en de beide mannen traden naar buiten.

Zij zagen juist hoe Irma Vep in een huur-auto stapte, die op eenigen afstand stond te wachten.

Snel als de bliksem en voor het voertuig zich in beweging had kunnen stellen, waren de beide mannen erop toegesneld en hadden zich ieder op een der achterveeren geplaatst.

De auto legde een vrij grooten afstand door het nachtelijk Parijs af en hield pas stil toen het huis in de Rue Caumartin, het verhuurkantoor van Nox, was bereikt.

Er hadden waarschijnlijk vrouwenkleederen in de auto gereed gelegen, want toen Irma den wagen verliet, was zij zeer bevallig gekleed in een smaakvol toilet.

Charles wilde van de auto springen, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en fluisterde hem zachtjes toe:

— Wacht maar even, de auto blijft staan; zooals ik zie zal zij wel aanstonds weer terugkeeren.

Hij had goed gezien.

Nauwelijks tien minuten later keerde de jonge vrouw weer terug.

Bij het licht van een lantaarn kon Charles door het achterraaitje en de portierraaitje heen, juist zien, dat zij een tiental bankbiljetten in een fraaie zilveren handtasch stopte.

Nauwelijks was zij ingestapt, of de auto stelde zich weer in beweging, en hield pas weer stil voor een zeer mondain-nachtcafé op de Place Cliché.

Juist bijtijds waren Charles, die onderweg niet zonder moeite de zwarte verf zijn gelaat verwijderd had, en Raffles van de auto gesprongen.

— Wacht mij hier! fluisterde Raffles snel, en verwonder je over niets, dat je te zien krijgt.

Irma Vep was het schitterend verlichte restaurant binnengetreden, waarvan de deur door een met goud beladen portier eerbiedig voor haar werd opengehouden.

Blijkbaar was zij daar een bekende en geziene verschijning.

Irma had spoedig de danszaal bereikt, waar zich reeds een aanzienlijk publiek ophield.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen.

In de verte naderden twee agenten van politie.

Toen zij den brigadier zagen, salueerden zij en wilden voorbijgaan, maar Raffles hield hen staande en zeide op korten en bevelenden toon:

— Er is werk aan den winkel, mannen! Wel eens van Irma Vep gehoord?

— Van de vrouwelijke Vampier, brigadier? Zouden wij daar niet van gehoord hebben? Hebt gij nieuws van haar?

— Ja — zij is daar binnen!

— Welnu! zeide een der mannen. Wij kunnen haar immers toch niet arresteeren. Er is volstrekt geen bewijs tegen haar.

— Ditmaal misschien wel! zeide de brigadier kortaf. Volg mij, en laat haar vooral niet ontsnappen; er is een goede belooning weggelegd voor ieder, die haar op heeterdaad van een of andere misdaad kan betrappen.

Verwonderd, maar verheugd in het vooruitzicht van de uitgeloofde belooning volgden de beide agenten Raffles in het café.

De Groote Onbekende trad regelrecht op den verbaasden en eenigszins verontrusten gérant toe en zeide kortaf:

— Mijn waarde heer, Irma Vep, het beruchte lid van de bende der Vampiers, is zooeven hier binnengegaan! Wilt gij mij in de gelegenheid stellen, haar eenige minuten gade te slaan, zonder dat zij mij kan zien?

— Als gij mij belooft, dat gij mijn zaak niet in opspraak brengt, dan gaarne, antwoordde de man.

— Dat kan ik u niet beloven, mijnheer, maar wij zullen ons best doen, zoo weinig mogelijk opschudding te maken.

— Volg mij dan!

De gérant bracht de drie ordebewakers nu naar een geheel verlaten, slechts spaarzaam verlicht vertrekje, naast de groote danszaal gelegen, en dat hiervan door twee zware gordijnen was afgescheiden.

— Dank u, meer is er niet noodig! merkte Raffles op zakelijken toon op. De rest kunt gij wel aan ons overlaten.

De drie mannen wierpen een nieuwsgierigen blik door de spleet van het gordijn en al spoedig hadden zij Irma Vep ontdekt, die door een groote schaar rijke jongelieden omringd was, waarvan

zeker de overgrootste meerderheid niet het minste begrip had van haar werkelijken aard.

Een half uur verstreek.

Toen begon het Irma waarschijnlijk weer te vervelen en maakte zij aanstalten om weer te vertrekken.

Zij riep den kellner en wilde betalen.

Op dit oogenblik werd er een hand op haar arm gelegd.

Irma Vep wendde zich langzaam om en keek in het gelaat van den brigadier, die op de hielenvolgd was door de twee agenten.

Er ontstond plotseling een drukkende stilte in de groote zaal.

Irma Vep was zeer bleek geworden, meer van woede dan van schrik, maar haar stem klonk kalm, toen zij op kouden toon vroeg:

— Wat wilt gij van mij?

— Niets anders, dan dat biljet van honderd francs even te zien, hetwelk gij daar zooeven aan den kellner hebt willen geven.

Het biljet werd hem langzaam toegestoken.

Zoo mogelijk werd de stilte nog drukkender.

De brigadier van politie wreef het biljet even tusschen de vingers heen en weer, hield het tegen het licht, bevochtigde een der hoeken met de tong, en zeide toen kalm:

— Dit biljet is vals!

Nu deed zich een gemompel van afkeuring en verontwaardiging hooren.

— Mag ik uw tasch eens even hebben! ging de brigadier onverstoord voort.

Irma wierp een blik om zich heen, als om een opening te zoeken, waardoor zij zou kunnen ontsnappen.

Maar zij stond in een dichten kring toeschouwers, die nieuwsgierig naderbij was gekomen.

Wel herkende zij hier en daar het gelaat van een bendelid, maar deze vrienden waren zoo weinig in aantal, dat zij haar onmogelijk hadden kunnen helpen, vooral toen Raffles van tevoren aan een paar kellners gelast had, bij de schakelaars van het electrische licht post te vatten.

Terwijl zij den blik van haar donkere oogen vol doodelijke haat op den brigadier vestigde, reikte Irma de zilveren tasch langzaam over.

Raffles opende haar en nam er de biljetten van honderd francs uit.

Hij onderzocht ze even en zeide toen!

— Zij zijn allen vals! Het spijt mij zeer, mijn waarde Irma, maar ik ben genoodzaakt je te arresteeren!

Met deze woorden haalde hij een paar boeien te voorschijn en het volgende oogenblik waren de polsen van de vrouwelijke Vampier geboeid.

— Mag ik u verzoeken wat plaats voor mij te maken, mijne heeren! zoo wendde de brigadier zich met uitgezochte beleefdheid tot de hem omringende bezoekers.

Langzaam weken deze op zij en langzaam schreed Irma Vep, tusschen de beide agenten ingaande, die haar stevig bij den arm hielden, en nu pas het doel van dezen inval begrepen, naar den uitgang.

De auto stond nog steeds voor de deur te wachten.

Maar nauwelijks had de chauffeur de geboeide vrouw en de drie agenten zien aankomen, of hij draaide vliegensvlug de motor aan, sprong achter het stuurwiel en reed weg.

— Dat heb ik nog vergeten! mompelde Raffles op teleurgestelden toon in zichzelf. Ik had Charles last moeten geven op dien schavuit te letten. Nu, hij kan mij toch geen kwaad doen.

Hij wenkte spoedig een andere huur-auto, waarin de beide agenten met de gevangene plaats namen.

— Luister nu eens goed! zeide Raffles, zodra zij gezeten waren, terwijl hij zich tot de beide politiemannen wendde. Gij gaat met deze vrouw en de biljetten die ik je hier ter hand stel, onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde politiebureau. Ik ga zelf niet mede, daar ik aanstonds rapport op het hoofdbureau moet gaan maken. Maar ik wil jullie waarschuwen, dat je je wel voor deze slang in acht neemt! Zij is buitengewoon gevaarlijk en haar streken zijn even talrijk als haar misdaden — en dat wil nog al iets zeggen! Houdt haar stevig vast en overtuig je er telkens van, dat de boeien nog om haar polsen zitten. Ik wil je wel zeggen, dat ik blij ben, dat de afstand van hier tot het politiebureau maar klein is! Onze Irma Vep is een ware duivelin moet je weten! Vooruit chauffeur!

De auto reed weg, terwijl Raffles den wagen spottend achterna wuifde.

Het laatste wat hij van Irma Vep te zien kreeg waren haar van woeste wraakzucht fonkelende oogen.

De wagen was nauwelijks honderd meter ver of Raffles voelde een hand op zijn schouder.

Hij wendde zich om en keek in het verwonderde gelaat van Charles Brand.

— Heb je je geamuseerd? vroeg Raffles vroolijk. Is het niet goed gegaan?

— Hoe heb je dat in 's hemelsnaam kunnen doen? vroeg Charles stom van verbazing. Waarom hebben die twee mannen haar gearresteerd.

— Omdat ik het hun beval!

— Maar wat heeft zij hier dan misdreven!

— Zij heeft met valsche bankbiljetten van honderd francs willen betalen!

— Maar wat drommel — hoe wist jij dat dan vooruit?

— Omdat ik ze haar zelf in handen had gestoken!

— Wanneer dan! riep Charles, die van de eene verbazing in de andere viel.

— Vannacht, mijn beste Charles, nog geen vol uur geleden! Dat prachtige pakje bankbiljetten, dat de bandieten in mijn tasch vonden, waren van het eerste tot het laatste nagemaakt en goed nagemaakt — al zeg ik het zelf!

— Da is kras! zeide Charles. En de juweelen en de gouden sieraden? Waren die misschien ook nagemaakt?

— Het heele partijtje is bij elkaar zeker geen vijftig francs waard geweest!

Charles keek snel om zich heen, teneinde zich te overtuigen, dat zich niemand in de nabijheid bevond en barstte toen in schaterend gelach uit.

— Een van je prachtigste zetten, Edward! Wat zullen die schurken op hun neus zien, als zij het goud in den smeltkroes werpen en de diamanten bij een juwelier laten brengen!

— Ik geloof te mogen zeggen, dat de zaak tamelijk wel is geslaagd! zeide Raffles. Maar ondertusschen is het plan op zichzelf mislukt, want ik heb geen der bandieten in handen kunnen krijgen. Maar stil eens, ik geloof dat daar onze vrienden Mazamatte en Henderson aankomen.

— Had je hier dan met hen afgesproken? vroeg Charles verbaasd.

— Ja zeker!

— Wist je dan vooruit dat ze hierheen zou gaan?

— Ik was er bijna zeker van, want ik heb mij hedenmiddag van eenige van haar gewoonten op de hoogte gesteld.

Op dat oogenblik kwamen Mazamatte en Henderson naderbij.

Zij schenen even te aarzelen, maar daar zij Charles herkenden, verhaastten zij hun tred en hadden zich het volgende oogenblik bij de twee vrienden gevoegd.

— Hebt ge nog iets kunnen ontdekken? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot den Franschman wendde.

— Niets, helaas, mijnheer de Groote Onbekende! antwoordde Mazamatte met een treurig gezicht. Hebt gij misschien beter nieuws?

— In zekeren zin, ja!

En daarop deelde Raffles in korte woorden mede, wat er gebeurd was.

— Maar er is nog niets verloren! riep hij vroolijk uit. Komt spoedig allen mede. Je hebt immers de auto gestald waar ik je bevolen heb, Henderson! zoo richtte hij zich tot den chauffeur.

— Jij mylord, de wagen staat op nauwelijks vijf minuten loopens afstand in een garage van huur-auto's.

— Vooruit dan! Ik geloof, dat ik een goeden gijzelaar in handen kan krijgen.

De vier mannen begaven zich op weg en hadden spoedig de garage bereikt, waar Henderson de auto opvorderde, de huur betaalde en zich achter het stuurwiel plaatste.

— Naar het huis in de Rue de Ponthieu, Henderson! beval Raffles, die het laatst instapte, nadat hij zich overtuigd had, dat er geen ongevraagde passagiers medereden.

In razende vaart reed de auto over de breede boulevards langs de Rue Royale en de Faubourg St. Honoré naar het huis in de aangewezen straat, dat binnen een kwartier bereikt was.

Raffles stapte het eerste uit en fluisterde tot de anderen:

— Ik zal op de auto passen! Neem Mazamatte en Henderson mede naar binnen, Charles, en zorg dat zij zich zoo snel mogelijk in een

agentenuniform steken. Er moeten er nog genoeg zijn in de geheime kleerenkast.

De drie mannen verdwenen en keerden nauwelijks drie minuten later terug, gekleed in de uniform van politie-agent.

Raffles nam naast het stuurwiel plaats en beval Henderson, terwijl Mazamatta en Charles in den wagen plaats namen:

— En rijdt nu als de duivel naar de Rue de Boétie.

Henderson wachtte het bevel nauwelijks af, maar bracht de auto weer in beweging, die als een stormwind over de met hout bevloerde traten vloog, om niet eerder stil te houden voor het huis bereikt was.

De vier mannen stapten uit.

Raffles wilde aanbellen, toen juist de huisdeur voorzichtig werd opengedaan en een bleek, verschrikt gelaat door de reet naar buiten keek.

Nauwelijks had hij den brigadier in het oog gekregen, of de man achter de deur wilde haar snel dichtwerpen.

Maar Raffles was vlugger dan hij, zette zijn voet tusschen de deur en drukte haar zonder eenige moeite verder open, terwijl hij op krachten toon beval:

— Help mij eens, mannen! Henderson, jij kunt wel op de auto passen! Let er vooral op, dat niemand haar op verdachte wijze nadert.

De deur werd verder opgeduwed en Raffles greep den portier van het geheimzinnige huis in den kraag.

De man was blijkbaar een groote lafaard, want hij sidderde over al zijn leden.

Hij hield een klein pak onder den arm en was zeker juist op het punt geweest de vlucht te nemen, nadat de gewaande chauffeur van de huur-auto, die Irma naar het café gebracht had, de leden der bende was komen waarschuwen, dat er verraad gepleegd was.

— Ik zie dat we juist op tijd gekomen zijn! riep Raffles uit, terwijl hij den concierge als een natten poedel heen en weer schudde. Wat is er met Luigi Romanos gebeurd, jij schurk? Hebt gij u zelfs wel om zijn lijk bekommerd?

— Ik verzeker u, dat er geen moord gepleegd is, mijnheer de brigadier! zeide de concierge op sidderenden toon.

— Zoo? Denkt gij dat iemand door vier verdiepingen heen kan vallen op den steenen vloer van een kelder, zonder alle ribben en zijn nek te breken?

— En toch verzeker ik u....

— Doe maar geen moeite! viel Raffles hem in de rede. Ik weet wel, dat de Braziliaan eenvoudig een aangekleede pop was!

De concierge slaakte een kreet en keek den brigadier met bijna bijgeloovige vrees aan.

— Hoe weet ge dat! riep hij uit. Gij zijt toch niet bijgeval....

— Jawel, mijn waarde heer! Ik ben inderdaad de man, voor wien gij mij aanziet. Ga nu spoedig mede, want wij hebben geen tijd te verliezen!

Vier krachtige handen grepen den geheel versuften concierge beet en droegen hem als het ware naar de auto, waarin hij werd neergelegd.

— Naar de Rue de Ponthieu, Henderson! beval hij. Maak wat haast!

Het huis werd spoedig bereikt en de gevangene werd binnengebracht en naar een afgelegen vertrek gestuurd.

De concierge werd stevig op een stoel gebonden en daarop plaatste Raffles zich met gevouwen armen tegenover den schurk.

Zijn grijze oogen trachtten tot in de ziel van den lafhartigen ellendeling te lezen, toen hij begon:

— Gij ziet hier drie mannen voor u, waarvan er u althans één niet onbekend moet zijn! Wat mij betreft, — ik ben niet gewoon om holle bedreigingen te uiten, ik zal u voor de keus stellen — gij zegt mij binnen vijf minuten waar de ongelukkige Louis Guérande door Nox is opgesloten en zijn vreeselijk lot verbeidt en dan zal ik u vijftigduizend francs betalen — of wel, gij bevindt u binnen een kwartier in handen van de politie — en ik geloof dat gij uw aardse loopbaan in dat geval wel als geëindigd kunt beschouwen!

De concierge scheen te aarzelen.

Op zijn gelaat was een uitdrukking van grooten angst waar te nemen.

Toen zeide hij eindelijk aarzelend:

— Maar als ik u de verblijfplaats van den journalist verraad, dan zal Nox zich op een vreeselijke wijze op mij wreken! Gij kent hem niet. Alle leden van onze bende, die verraad plegen, worden op verschrikkelijke wijze gestraft!

— Gij zult volstrekt geen gevaar lopen! hernam Raffles. Ik geef u mijn woord van eer, dat Nox nooit zal te weten komen, wie het verblijf van den journalist heeft aangewezen. Aan den anderen kant echter moet ik u zeggen, dat ik over een zeer langen arm beschik en u overal zou weten te achterhalen, ingeval gij mij zoudt bedriegen. Ik zal mij daar trouwens tegen weten te vrijwaren, want gij blijft hier, tot ik mij persoonlijk overtuigd heb, dat uw mededeelingen op waarheid berusten.

— Gij verzekert mij dus dat ik vrij uit zal gaan?

— Ik beloof u, dat ik u niet zal verraden! herhaalde Raffles eenigszins ongeduldig. Gij kunt u trouwens met deze vijftigduizend francs in een andere stad of in een andere wijk van Parijs vestigen.

De concierge scheen nog een korten tweestrijd in zijn binnenste te voeren, toen keek hij Raffles vlak in het gelaat en zeide:

— Ik zal het u zeggen! Louis Guérande bevindt zich in een klein tuinhuis, behoorend bij een leeg staand heerenhuis in de voorstad Neuilly en wel in de Rue de la Seine No. 23.

— Weet gij ook welk lot hem wacht? ging Raffles voort, nadat hij het adres genoteerd had.

— Hij zou vannacht gevonnis worden!

— Wat heeft hij misdreven?
 — Niets anders, dan dat hij getracht heeft Nox en zijn mannen aan de politie over te leveren.

— En wat zal zijn lot zijn, meent gij?
 — De dood! antwoordde de concierge op korten toon.

— Hoe laat ongeveer denkt gij, dat deze zoogenaamde rechtbank bijeen zal komen?

— Te middernacht!

— Ik dank u, meer heb ik niet noodig te weten, maar ik herhaal u nogmaals, dat gij hier blijft, tot een onzer zich zal hebben overtuigd van de waarheid uwer opgave.

Hij wendde zich tot Mazamatte en vroeg:

— Zoudt gij met mijn chauffeur met de auto naar dat adres willen gaan en de zaak onderzoeken?

Mazamatte krabde zich even achter de ooren en zeide toen:

— Het zal een gevaarlijke onderneming zijn, want als de schurken mij herkennen, dan loopt het leelijk met mij af! En zij zullen me zeker herkennen, want mijn neus kan ik helaas niet verbergen!

— Doe in ieder geval uw best en breng mij onmiddellijk bericht! zeide Raffles glimlachend.

— Maar als ik mijnheer Guérande eens dadelijk bevrijdde! zeide de Franschman, terwijl hij de levendige oogen op het gelaat van Raffles vestigde.

— Alleen en op klaarlichten dag? Dat is

onmogelijk, dunkt mij! Want het spreekt van-zelf, dat uw vriend de journalist zeer streng bewaakt wordt.

— Minstens door acht en misschien wel door tien man! klonk het nu van den stoel, waar de concierge op vastgebonden zat. Het is mijn zaak hiet, maar gij behoeft niet eens te trachten hem te bevrijden, want het zou u toch niet gelukken.

— Nu, wij zullen wel zien! zeide Raffles.

Hij gaf Henderson zijn bevelen en vijf minuten later bewees een luid getoeter op straat, dat Mazamatte op weg was naar Neuilly.

Ruim een uur verstreek.

Raffles en Charles hadden zich den tijd gekort met het opmaken van een plan, waarbij zij er voor zorg droegen buiten het gehoor van den gevangene te blijven, dien zij nog maar half vertrouwden.

Toen klonk opnieuw het geraas van de naderende auto en even later trad Mazamatte met schitterende oogen het vertrek binnen.

— De kerel heeft waarheid gesproken, mijnheer de Groote Onbekende! riep hij uit. Mijnheer Guérande wordt daar gevangen gehouden. Ik heb mij in een van onze schuilplaatsen daar in de buurt snel verkleed als een oud wijf en in die vermomming ben ik er in geslaagd tot in het paviljoen door te dringen. Ik heb hem niet gezien, maar ik heb zijn stem gehoord! Hij had juist een woordenwisseling met niemand anders dan met dat hondsvot van een Dr. Nox.

HOOFDSTUK VIII.

IN DE KLAUWEN VAN DEN DOOD.

Raffles wendde zich langzaam tot den concierge om en zeide:

— Gij hebt uw vijftigduizend francs verdiend!

— Ik kan dus gaan, riep de concierge verheugd uit.

— Dat niet! Het spijt mij dat ik u nog hedenacht hier moet houden, maar gij moet begrijpen, dat ik u niet verder vertrouw, dan dat ik u zie. Gij kunt het wel eens in uw hoofd hebben gekregen, eerst mijn geld op te strijken en mij vervolgens aan uw chef te verraden!

Een doordringende blik op het gluiperige gelaat van den concierge bracht Raffles tot de overtuiging, dat hij het maar al te goed voorzien had.

De kerel sloeg de oogen neer en mompelde eenige onverstaanbare woorden in zichzelf.

Nu nam Raffles Mazamatte terzijde en vroeg:

— Denkt gij dat het moeilijk zal vallen in het paviljoen binnen te dringen?

— Met vier personen zeker! En des nachts zonder eenigen twijfel. Alle uitgangen worden dan waarschijnlijk zeer nauwkeurig bewaakt.

— Dan zal men dus list te baat moeten nemen! mompelde Raffles nadenkend.

Toen wendde hij zich tot den concierge en vroeg:

— Dragen de leden van uw bende een zeker gewaad bij dergelijke terechtzittingen?

— Zij dragen het gewaad van de Vampiers, namelijk een nauwsluitend zwart ccstuum, zwarte handschoenen, een zwarte kap, die over het hoofd sluit, en een zwart masker.

— Maar zoo kunnen zij toch niet over straat gaan!

— De leden dragen de kap neergeslagen, zij hebben natuurlijk geen masker voor en zijn gehuld in een langen mantel, antwoordde de concierge op onwilligen toon, alsof hij er spijt van had, dat hij reeds te veel had gezegd.

— Er bestaat waarschijnlijk een wachtwoord om te worden toegelaten? ging Raffles voort.

— Ja!

— Noem het mij!

De concierge scheen te aarzelen.

— Gij hebt de vijftigduizend francs nog niet in uw hand, bedenk dat! zeide Raffles. Lukt een gevangenisstraf van een jaar of twintig, of misschien wel de guillotine, u zoo zeer aan?

Er liep een huivering langs het lichaam van den bandiet.

Toen hief hij het hoofd op en zeide:

— Voor heden luidt het wachtwoord:

Pax vobiscum!

— Een eenigszins zonderling wachtwoord voor lieden die voornemens zijn een hunner medemenschen naar de andere wereld te zenden: „Vrede zij met U!” merkte Raffles met een eigenaardig lachje op. Ik zie overigens niet zonder genoegen, dat de heeren dieven en moordenaars toch nog eenigszins doorkneet zijn in het Latijn! Nu behoef ik niets meer te weten!

Raffles keek op zijn horloge en wendde zich toen tot zijn metgezellen.

— Ik geloof, dat het tijd wordt om rust te nemen, mijn vrienden! Wij hebben dezen nacht nog een zware taak voor ons en het zal noodig zijn, dat wij dan over al onze krachten beschikken! Er zijn hier in huis bedden in overvloed. Henderscn! zoo richtte hij zich tot den chauffeur, ik vertrouw jouw de bewaking van dezen sinjeur toe. Hiernaast is een klein vertrek, dat volstrekt geen vensters heeft. Er staat een klein veldbed, waarop hij kan slapen! Er is maar één deur, daarginds. Doe haar op slot en zorg dat de man er niet uitkomt, dat is alles wat ik van je vraag!

— Wees gerust, mijnheer! zeide de brave kerel. Ik zal met het eene oog slapen en het andere gericht houden op die deur, en ik verzeker u, dat er zelfs geen muisje doorkomt, zonder mijn wil!

— Dat is alles wat ik verlang! zeide Raffles glimlachend.

De concierge werd van zijn boeien ontdaan en naar het kleine vertrekje gebracht.

De deur werd stevig gesloten en Henderson trok er zijn ledikant dwars voor.

— Heb je zijn zakken onderzocht? vroeg Raffles.

— Ja, zeker, Mylord! antwoordde de chauffeur.

— Zijn haren en zijn schoenen ook? ging Raffles streng door.

De chauffeur keek zijn meester bedremmeld aan.

— Neen, Mylord, daaraan heb ik niet gedacht.

— Ga het dan dadelijk doen! beval Raffles. Wij zullen toezien.

De deur werd weer geopend en de reus trad op den concierge toe, die juist bezig was zijn laarzen uit te trekken.

Zonder een woord te spreken greep Henderson een van de laarzen en onderzocht haar nauwkeurig.

Een kreet ontsnapte hem.

— De hak is draaibaar, Mylord, en er zit een kleine diamant in om glas te snijden, en een zeer fijn vijltje, benevens een zaagje, om ijzeren staven door te zagen!

— Zie je wel, dat mijn bevel dus niet overbodig was! zeide Raffles kalm. Steek die voorwerpen maar in je zak.

Intusschen was ook Mazamatte het kleine vertrek binnengedrongen en greep den concierge zonder veel plichtplegingen beet en begon met beide handen in zijn haren te woelen.

— Ja, vriend concierge! riep hij spottend uit. Het is een onsmakelijk werkje, maar het

moet gedaan worden. Ah, daar heb ik al iets!

Zegevierend stak de Franschman een paar fijne looptjes in de hoogte.

— Dit vond ik in den weligen haarbos van onzen goeden vriend, mijnheer! zoo wendde hij zich spottend tot Raffles.

Met een valschen blik in zijn grijze oogen had de concierge zich dit onderzoek moeten laten welgevalen.

Toen Mazamatte en Henderson zich er grondig van overtuigd hadden, dat de schelm geen enkel werktuig meer verborgen hield, keerden zij weer terug en sloten de deur opnieuw.

— Ik ben blij, dat gij mij bevolen hebt, weer naar binnen te gaan, Mylord! zeide Henderson op zachten toon. Want de kerel was in staat geweest de deur met die instrumentjes te openen en toch nog de plaat te poetsen.

— Na je misschien met je eigen dolkmes overhoop te hebben gestoken! voegde Raffles er op drogen toon aan toe. Hieruit blijkt dus alweer, dat men op deze aarde het wantrouwen nooit te ver kan overdrijven. En gaat nu mee, mijne vrienden, wij hebben onze rust verdiend.

De drie mannen gingen hun slaapkamer opzoeken, terwijl Henderson zich thans met een gerust hart op het bed uitstreckte, dat dwars voor de deur geschoven was.

Het was ruim tien uur in den zelfden morgen, toen zij allen na een verkwikkenden slaap zich vereenigden in de kleine eetkamer van het huis in de Rue de Ponthieu.

— Nu is het voor alles zaak, ons van costuums te voorzien! zeide Raffles.

— Die zullen waarschijnlijk wel bij een costumier te krijgen zijn! opperde Charles.

— Ik weet wel een costumier in de buurt, heeren! riep Mazamatte uit. Ik heb bij hem wel eens meer van die zwarte tricots gehuurd!

— Uitstekend! Dan is de zaak zoo goed als afgelopen! meende Henderson.

— Vriend Henderson loopt weer wat hard van stapel! riep Charles uit. Ik zou eerder zeggen, dat de hoofdzaak nog gedaan moet worden.

— Maar mijnheer Charles. Geloof u dan, dat zij met meer dan twintig man zullen zijn, vroeg Henderson op verontwaardigden toon.

— Nu, vind je dat niet genoeg, Henderson! riep de jonge man lachend uit.

— Spot er niet mee, mijnheer de chauffeur! zeide Mazamatte, terwijl hij met een komisch-angstig gebaar naar zijn grooten neus greep. Het zijn verraderlijke duivels die Vampiers en als zij ons ontdekken, dan krijgt gij niet eens behoorlijk tijd om uw testament te maken.

— Dat verlang ik ook niet! kwam Henderson minachtend. Mijn testament ligt reeds lang in Londen bij een betrouwbaar notaris!

— Zooveel te beter! Zooveel te beter, mijnheer de chauffeur!

De dag verliep tamelijk een onig.

Henderson bracht den gewaanden concierge op gezette tijden zijn maaltijd, en Mazamatte had zich bij den costumier, dien hij goed kende,

voorzien van de noodige costuums, voorgevende dat zij noodig waren voor een paar heeren, die aan 't gecostumeerde bal, hetwelk dien avond in de Moulin de Galette zou plaats hebben, als duivels gekleed wilden deelnemen.

Charles zorgde voor de noodige levensmiddelen, die hij met behulp van Henderson en van den Franschman gereed maakte.

Deze laatste scheen wel van alle markten thuis te zijn, en scheen een bijzondere voorliefde voor de edele kookkunst te bezitten.

Het was een waar genoegen zijn schraal lichaam vlug als kwikzilver door de ruime keuken te zien dansen en zijn geweldigen neus in tal van kasten, potten en pannen te zien verdwijnen.

De vrienden gebruikten om half acht het diner, waaraan zij alle eer bewezen.

Raffles richtte enige woorden van lof tot Mazamatte, die den Franschman blijkbaar zeer trotsch stemden.

— En nu geloof ik, dat het langzamerhand tijd wordt voor onze onderneming, mannen! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik behoef u niet te zeggen, dat snel en doortastend handelen thans een vereischte is! Ieder moment aarzelen kan ons noodlottig worden, want wij hebben met menschen te doen, die tot het uiterste besloten zijn. Wij moeten ons dus niet alleen goed wapenen, maar wij moeten ook groote voorzichtigheid in acht nemen en zoo dicht mogelijk bij elkaar blijven, want anders zouden wij elkander in onze vermomming niet herkennen, hetgeen zeer ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Zoodra ik daartoe het sein geef, moet gij allen de kleine electrische zaklantaarn in werking brengen, waarvan ik u zal voorzien. Het overige zal ik u aanstonds mededeelen. Laten wij ons nu gaan verkleeden!

De vier mannen begaven zich alle naar hun kamer en trokken daar het nauwsluitend zwarte gewaad van de Vampiers aan.

Toen zij de kap over het hoofd trokken en het masker voordeden, was het volstrekt onmogelijk hun ware identiteit te ontdekken!

Eenige moeite had het wegbergen van de groote revolvers veroorzaakt, maar Mazamatte had een handig verborgen zak weten aan te brengen, waarin deze wapens opgeborgen konden worden.

Toen zij allen waren aangekleed, vereenigden zij zich weer in de eetzaal, teneinde aan elkaars uiterlijk te gewinnen.

Daarop begaven zij zich allen naar de kamer, waar de concierge nog steeds gevangen zat.

De bandiet schrok hevig toen de deur open ging en hij de vier zwarte, gemaskerde gedaanten voor zich zag.

Hij geloofde aanvankelijk niet anders of de Vampiers hadden het complot ontdekt en den Grooten Onbekende met zijn helpers overvallen.

Maar deze illusie werd hem spoedig ontnomen, toen Raffles het masker van zijn gelaat weg deed en een doordringenden blik op den gevangene wierp.

— Het wordt tijd voor ons om te gaan, zei hij. Hier zijn de vijftigduizend francs! Henderson bindt hem, en vooral stevig als ik je verzoeken mag! Wij zullen eenig voedsel bij u achterlaten, want de deur wordt weer gesloten. Gij zult wel begrijpen, dat wij op volstrekte veiligheid moeten kunnen rekenen. Ik geloof echter wel, dat wij nog hedennacht voor twee uur terug zullen zijn. Zoo dat niet het geval mocht zijn, geef ik u toch de verzekering, dat gij morgen voor de dag aanbreekt, op vrije voeten zult zijn.

Henderson volgde het bevel op en de armen en beenen van den portier werden stevig met touwen gebonden, waarop hij opnieuw op een stoel werd vastgesjord.

Het was op dat oogenblik tien uur.

— Het is tijd vrienden! beval Raffles op ernstigen toon.

Zij sloegen de groote mantels om, die hen tot bijna op de voeten hingen, zetten een slappen vilten hoed op, staken de maskers in den zak van de mantels en verlieten het huis.

Juist reed er 'n onbezette huur-auto voorbij.

Zij stapten in en lieten zich naar de Rue de la Seine brengen, waar de auto drie kwartier later stil hield.

Zij stapten uit en zonden de auto weg.

De vier mannen bevonden zich nu voor een oud heerenhuis, waarvan alle blinden gesloten waren en dat blijkbaar sedert geruimen tijd onbewoond was.

Het lag achter in een vrij grooten tuin, en verderop, aan de rechterzijde van het huis, verhief zich een klein, afzonderlijk gelegen paviljoen, hetwelk men slechts kon bereiken, als men den tuin doorging.

Deze was bijna aan alle kanten door een hoogen muur omringd en het naastbijgelegen huis bevond zich op minstens vijftig meter afstand.

Het was hier een uitgelezen plek voor de leden van de vreeselijke bende der Vampiers.

— Hier is het dus? vroeg Raffles op zachten toon, terwijl hij zich tot Mazamatte voorover boog.

— Ja, daar staat het paviljoen! antwoordde de Franschman even zacht.

— Voorwaarts dan!

Onvervaard openden zij het hek, na een snellen blik om zich heen te hebben geslagen, volgden den tuinmuur over eenige lengte en liepen toen snel op het paviljoen af.

Plotseling scheen een zwarte gedaante vlak voor hen als uit den grond te rijzen.

— Het wachtwoord! werd er met gedempte stem gevraagd.

— Pax vobiscum! antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Het is goed, gij kunt passeeren!

De vier mannen liepen snel door, tot zij de buitendeur van het paviljoen bereikt hadden.

Deze werd pas geopend, nadat zij den bewaker opnieuw het wachtwoord hadden opgegeven.

Zij bevonden zich nu in een tamelijk breede gang, die aan weerszijden verscheidene deuren bevatte.

Even voorbij de eerste deur rechts bevond zich het begin van de trap die naar de eerste en eenige verdieping leidde.

— Wij moeten verder gaan, fluisterde Mazamatte op zachten toon.

Voor de laatste deur in de gang stonden zij stil.

Een dunne lichtstreep scheen onder deze deur door in de donkere gang.

Raffles klopte driemaal op de deur.

Een stem van binnen klonk:

— Geef het wachtwoord!

Weer noemde Raffles de Latijnsche woorden en daarop ging de deur langzaam open en konden de vier mannen binnentreden.

Zij bevonden zich in een vrij groote zaal, hoog van verdieping, die verlicht werd door twee electrische lampen, die op eenigen afstand van elkander aan koperen kettingen van den zolder afhingen.

Aan het einde van deze zaal bevond zich een kleine verhooging, waarop een met zwart laken overtrokken lange tafel stond, op welker beide uiteinden zilveren kandelabres waren neergezet, waarvan de kaarsen echter niet waren aangestoken.

Langzaam lieten de vier binnentredenden hun blikken door dit vertrek dwalen, waar zich reeds een dozijn andere personen bevonden, die juist zooals zij gekleed en gemaskerd waren.

Aan het tegenovergestelde einde van de zaal was een kleine ruimte opengelaten en daar zag Mazamatte het eerst een toestel dat hem het bloed in de aderen deed verstijven: het was een galg.

Door twee sterke katrollen, die aan de zoldering bevestigd waren, liep een dun maar sterk touw, dat aan het eene einde in een lus eindigde, terwijl het andere bevestigd was aan een klamp in den muur.

De lus bevond zich op dit oogenblik omstreeks een meter van den grond.

Het was in het vertrek doodstil.

Geen der aanwezigen sprak een enkel woord.

Allen zaten of stonden onbeweeglijk als standbeelden hier en daar in het vertrek verspreid.

Nu en dan ging de deur open om toegang te verleen aan nieuwe leden van de gevaarlijke bende.

Ieder die binnentrad maakte een korte buiging voor de andere aanwezigen en schreed dan plechtig en afgemeten naar een der nog onbezette stoelen, of ging bij een der met luiken afgesloten en met dikke gordijnen bedekte vensters staan.

Eindelijk, omstreeks kwart over twaalf, ging een deur juist in het midden van de kleine verhooging open en traden er vijf mannen binnen, evenals alle andere aanwezigen, in een zwart nauwsluitend tricot gehuld.

Zij namen zwiigend plaats op de stoelen met hooge leuning die achter de tafel waren neergezet.

Ternauwernood waren zij gezeten of op nieuw ging een kleine deur terzijde van de tafel

open en verscheen een man, die door twee gemaskerden stevig aan de beide armen werd vastgehouden.

Zijn handen waren met een dik touw achter op zijn rug samengebonden.

Een witte doek bedekte zijn oogen.

De twee mannen geleidden hem tot ongeveer midden in het vertrek en dwongen hem op een kleine, lage bank plaats te nemen.

Daarop namen zij hem den blinddoek af.

Mazamatte, die zorg had gedragen dicht in de buurt van den Groote Onbekende en zijn metgezellen te blijven, had de grootste moeite een kreet van woede te onderdrukken.

Hij had in den gevangene zijn meester Louis Guérande herkend.

De jonge journalist, wiens gelaat wel zeer bleek was, maar groote onverschrokkenheid uitdrukte, wierp een langzamen onderzoekenden blik om zich heen.

Toen bleven zijn oogen gevestigd op het vijftal achter de met zwart laken bedekte tafel.

Een verachtelijke glimlach zweefde om zijn lippen.

Vijf minuten verstreken in doodelijke stilte.

Toen verhief zich de middelste van de vijf rechters achter de tafel in zijn volle lengte.

Zoodra hij begon te spreken, hadden de vier vrienden hem herkend.

Het was Dr. Nox.

Zijn stem had een vreeselijk dreigenden klank, toen hij sprak:

— Louis Guérande, gij staat hier tegenover uw rechters die het vonnis over u zullen uitspreken, dat krachtens onze ongeschreven wetten aan u zal worden voltrokken. Gij behoort tot onze meest onverzoenlijke vijanden, gij hebt reeds eenige van onze leden doen arresteeren en zelfs heeft door uw toedoen een lid van ons genootschap het hoofd op het blok moeten leggen. Onze vereeniging wordt in den laatsten tijd zwaar bezocht en beproefd! Niet later dan gisteren heeft een zekere Engelschman, wiens naam ik u niet behoef te noemen, Irma Vep, m'n trouwe metgezellin, in arrest doen nemen! Ik ben er zeker van dat hij gewaarschuwd is door uw vervloekten Mazamatte! En dit kan ik wel zeggen — als wij hem ooit in handen krijgen, dan wacht hem de strop — evenals u! Want gij zijt des doods schuldig, Louis Guérande! Gij hebt u op den weg geplaatst van de bende der Vampiers en deze kent geen medelijden. Er blijven u nog slechts tien minuten te leven over.

Een dof gemompel ging door de rijen der aanwezigen, die thans ongeveer twintig in aantal waren.

Op het gelaat van den jongen journalist viel niets anders te lezen dan een onwrikbare wilskracht, die ook in het aangezicht van den naderenden dood zich niet wilde verloochenen.

— Hebt gij nog iets te zeggen? vroeg Nox, terwijl hij door zijn masker een blik vol haat tot den ter dood veroordeelde wierp.

— Wat ik u zou kunnen zeggen, weet gij reeds! antwoordde Guérande met een stem, die helder en vast klonk. Ik houd u voor den grootsten schurk, die er op aarde rondloopt en ik zou, als ik door een wonder hier gered werd, niet eerder rusten, dan voor ik uw hoofd door den bril van de guillotine zag steken.

Een duivelsche grijnslach plooide bij het hooren van deze woorden de lippen van den hoofdman der bende.

— Dan ben ik maar blij, dat dat wonder zich niet zal voordoen! riep hij uit.

Hij klapte driemaal in de handen en door de kleine deur traden twee in vuurrood tricot gestoken, krachtig gebouwde, gemaskerde mannen binnen.

— Doet uw plicht! beval Nox op ruwen toon.

De twee beulen traden op Guérande toe en grepen hem vast.

Even scheen de jonge man terug te deinzen, toen zij hem hadden omgedraaid en hij het vreeselijk toestel aan het einde van de zaal in het oog kreeg.

Toen vermande hij zich weer en met opgeheven hoofd liep hij door de rijen van onbeweeglijke gedaanten, die een klein pad in het vertrek hadden vrijgelaten.

Een der beulen nam den strik van het touw in de hand en hief hem op om hem om den hals van den ter dood veroordeelde te leggen.

Op dit oogenblik klonk er een schot.

Een van de beide elektrische lampen vloog aan scherven.

Een kreet van razernij en woede weerklonk uit twintig monden.

De vijf rechters hadden zich van hun plaatsen verheven en trachtten te ontdekken, wie het schot gelost had.

Op dat oogenblik knalde een tweede schot — en de tweede elektrische lamp gaf den geest.

Op hetzelfde oogenblik werden de touwen waarmede Guérande gebonden was, door een onzichtbare hand die een scherp mes omkleemde, stuk gesneden en voelde hij zich een revolver in de vuist drukken.

Toen fluisterde de stem van Mazamatte aan zijn oor:

— Sluit u bij ons aan, mijnheer — wij zijn met ons vieren!

Het vertrek was nu volmaakt in het duister gehuld.

Een vreeselijke verwarring ontstond.

Kreten en woeste vloeken klonken alom.

Toen ging de deur achter de rechters tafel open, die blijkbaar op een helder verlicht vertrek uitkwam.

Maar de gedaante van een der rechters die wilde vluchten, stak nu zeer scherp tegen dit verlichte vlak af.

Weer knalde een schot en de schurk viel met doorboord hoofd ter aarde.

Intusschen drongen de vijf mannen met onweerstaanbaar geweld naar de deur.

Een paar van de bendeleden trachtten zich

in hun weg te stellen, maar de geweldige vuisten van Henderson deden hen met bebloede koppen afdeinzen.

Nog twee of driemaal knalde de nimmer falende revolver van den Grooten Onbekende en toen was de deur bereikt.

Zij was echter op slot!

Intusschen waren nog eenige der Vampiers door de deur achter de tafel ontsnapt.

— Wij moeten hier uit, mannen! klonk de bevelende stem van Raffles. Sluit u aan! Henderson zet je schouders eens tegen het paneel van de deur!

Henderson volgde het bevel op.

Een gekraak — het gesplinter van hout — en het dunne paneel was onder de machtige schouders van den chauffeur bezweken.

Snel als de bliksem baanden de mannen zich een doortocht door de gemaakte opening.

De deurbewaker, door het gerucht opmerkzaam geworden, wilde hen tegenhouden, maar het bekwam hem slecht, want Henderson greep hem om het middel en kwakte hem met geweld tegen de steenen van de gang.

De weg was vrij!

Zoo snel zij konden vlogen de vijf mannen nu over het tuinpad naar het hek.

Wel werden hen eenige kogels achterna gezonden, maar deze troffen gelukkig geen doel.

Snel klommen zij over het hek — en het volgende oogenblik bevonden zij zich in veiligheid.

Mazamatte viel zijn meester met tranen in de zwarte oogen om den hals en zeide met een door aandoening verstikte stem:

— God zij geloofd, mijnheer, dat gij uit de klauwen van dat tuig bevrijd zijt!

— Dank zij jou, mijn brave Mazamatte — en dank zij deze heeren, die ik niet ken, maar aan wie ik mijn leven verschuldigd ben, zeide de jonge journalist, terwijl hij zich met een buiging en een vragenden blik tot Raffles en zijn metgezellen wendde.

Toen stak Guérande den Grooten Onbekende de hand toe en zeide met trillende stem:

— Gij hebt mij het leven gered, mijnheer! Zeg mij uw naam en laat mij uw gelaat aanschouwen.

Raffles nam de hand aan, maar hij schudde ernstig het hoofd.

— Uw vriend Mazamatte heeft mijn hulp ingeroepen en ik ben gekomen, om u van dienst te zijn — louter uit zucht tot avonturen! Indien gij dat wilt, kan hij u mijn naam noemen! Maar wat zou het er toe doen, als gij wist wie ik ben? Misschien zoudt gij op hetzelfde oogenblik vol verontwaardiging de hand terugtrekken, die gij mij nu zoo gul biedt! En dat zou ik misschien niet kunnen verdragen! Beschouw het dus maar, alsof gij dezen nacht door de voorzienigheid gered zijt. Vaarwel, mijnheer Guérande, en neem u voortaan in acht voor de bende der Vampiers.

En voor Louis Guérande en Mazamatte de drie onafscheidelijke metgezellen hadden kunnen tegenhouden, waren zij in de duisternis verdwenen.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f1 13.50 - NU VOOR f1 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met f1 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad f1 6.90/de 1e maand. term. van f1 is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.